

DAL
JSEM
JIM

JAN
17.14

SLOVO PÁNE ZŮSTÁVÁ

SLOVO
TVÉ

1

—
1984

živá!
SLOVA

ROČNÍK XVI

CO JE TO KŘESTANSTVÍ?

Křestanství není náboženství. Nábožný člověk věří v Boha, chodí do kostela či modlitebny, kde se do určité míry nábožensky — kulturně vyžívá, poslouchá zpěvy, přemýší nad kázáním, doma a v zaměstnání žije celkem spřádaným životem — a dost.

Křesťan se snad projevuje podobně, něčím jiným je však v jádru. Základem jeho života je Kristus. Je jím z toho důvodu, že On pro záchrana člověka položil život. Křesťan ví, že mu Bůh odpustil hřchy pro Pána Ježíše; je s Bohem smířen a to se projevuje zvenčí vyrovnaností, pokojem, radošností a životní aktitou. Práci se nevyhýbá, váží si skutečných hodnot (hmotných, kulturních, intelektuálních ...) ale nade vše mu je a zůstává nejdražší Kristus, který je osou a smyslem jeho života. Mu není pouze významnou historickou postavou z hlediska filozofického, etického a kulturního vůbec, ale živý přítel, vždy blízký, aby mu mohl poradit, potěšit, povzbudit a ochránit. Kristus není vtipravý, život s Ním není nudný, ale osvobozuje, otvírá oči do krásné budoucnosti navzdory různým pohnutým okolnostem, navzdory obecné beznaději smrti. Psychologové říkají, že s nadějí, radostí se potíže překonávají snadněji, tuto naději však v ničem pomíjejícím nemohou označit, ale Kristus ji nabízí.

Život s Kristem není útěk do jiného světa, je to život v přirozených, běžných lidských podmínkách. On umožňuje žít plný a krásný život nejvzácnějších mezičilských vztahů.

Křestanem se může stát každý člověk. Přines mu své snažení o lepší život, své neúspěchy, neštěstí — On ti nabízí odpuštění celé minulosti. Chce se stát tvým osobním Spasitelem, Přítelem a Průvodcem.

Věříš tomu? Zkus to.

— vy

těžké doby jsou ty...;

v nichž platíme za naši marnotratnost v dobách minulých,
v nichž poznáváme, jak jsme se měli dobré, když jsme naříkali,
v nichž se cítíme poškození, poněvadž nemáme svého dřívějšího
pohodlí,
v nichž poznáváme, jak prázdný je život bez víry,
v nichž ztrácíme jméní a zjistíme, jak jsme duševně chudí,
v nichž musíme žít z toho, co jsme, nikoli z toho, co máme.

CHS

Pane, nauč nás počítati dnů našich,
abychom uvodili moudrost v srdce (Ž 90,12).

—šek

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adr. redakce: 796 01 Prostějov, Sádky 2. - Vychází šestkrát do roka. - Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskárské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078

„V rukou tvých jsou časové moji ...“ vyznává žalmista ve své důvěryplné modlitbě (Žm 31,16).

A často všichni rádi zpíváme milou duchovní písničku „Budoucí čas před mnou leží, já jej čisti neumím ...“ A je nám přitom tak dobré, když se můžeme vždy, všude, za všechny okolnosti svěřit se vším, co jsme a máme, do rukou našeho věrného Boha, kterého tak důvěrně známe v jeho milovaném Synu!

ABRAM svěřil budoucnost svého rodu svému Bohu a tak se vydal cestou, kterou jej On vedl. Měl pokoj, protože věděl, že není na své vlastní cestě, věděl, komu uvěřil a komu svěřil celý svůj život — a to mu úplně stačilo. Nebyl a ani nemohl být zklamán.

IZAK svěřil budoucnost svých živých vod svému Bohu, Bohu Abrahamu. Nebral se zlomylnostmi Filistinských ani zdálivě zcela marnou prací při hloubení studnic. To přenechal Tomu, který doveleře řídit lidská srdce (dokonce i „všemocných“ králů) jako potůčky. Nebyl, ani nemohl být zklamán! Získal nevidaný nadbytek živé vody a k tomu i srdce svých původních nepřátel!

JÁKOB svěřil budoucnost své vlastní existence a svých nejbližších svému Bohu, Bohu Abrahamu a Izákovi, opřájice se cele o Jeho zaslisení. Tak vstupoval, ač kulhající, v Boží síle do všech svých nelehkých životních problémů! Nebyl, ani nemohl být zklamán. Získal požehnání nad své otce a jejich vyvrcholení ve svém nádherném milovaném synu Jozefovi!

MOJZÍŠ svěřil budoucnost Izraelců svému Bohu, Bohu Abrahamu, Izákovi a Jakobovu ve věře, že oni nejsou jen lidem jeho lásky, ale lidem Božím a lidem Boží lásky! Přes všecky hrzoná zklamání a bolest, kterou mělo jeho srdce pro tento nevěrný lid, nebyl ani nemohl být zklamán! Oni jsou a zůstanou vždy předmětem Božího svrchovaného zájmu přes všechny pokusy o jejich genocidu. Tak vidí Mojžíš věrného Boha a vstupuje alespoň očima svého srdce do nádherné zaslisené země, do níž je sám nikdy nemohl uvěst.

Nebudeme a ani nechceme připomínat osud těch, kdož svěřovali svůj čas — svou budoucnost do jiných rukou, nebo se domnívali, že ji mají nejjistější ve svých vlastních — oněch ubohých bratrovrahů KAINŮ, smilnsků EZAÚ, ziskuchitivých BALÁMŮ, vzpurných synů CHÓRÉ, slaboských ACHABŮ a krutých nelidských HERODESŮ. Tím méně chceme vzpomínat těch, kteří měli takovou jedinečnou příležitost poznat Boha v jeho milovaném Synu, a přece pohrdli — oněch vypočítavých JIDÁŠŮ, světa milujících DÉMASŮ a samolibých neposlušných kotlářů ALEXANDRŮ ... Ti všichni jsou a zůstanou varovným memorem všem, kdož znají cenu a nezbytnost **bázně Boží ve svém osobním životě!**

Ale vraťme se ještě k závěru refrénu v již uvedené duchovní písni: „... já jej čisti neumím!“ Vždyť to není tak docela pravda! Neuměl snad Abram, Izák, Jákob, Mojžíš — Tvůj milovaný Pán a Spasitel, jeho učedníci, i ty a já — čist i v budoucím čase, který před námi ležel a leží? Jistě že ano — **VĚROU V BOŽÍ SLOVO** a v Jeho zaslisení, byť by i mnohé okolnosti „Boží školy“ nám připravily mnohé zkoušky, jako ostatně všem věrným Božím synům!

Ale to vlastně není ten závěr refrénu. Ten zní: „Kdekoliv se, Jezu, octnu, vždy chci být svědkem tvým!!“

A tohle přání přijmi, drahý bratře, sestro, milý čtenáři do nového „budoucího času, který před námi leží“ — do nového roku 1984

—od redakce

KARBUNKULUS — JUDA

(Vyznavač, chvála)

Čtvrtý syn Líe, která již chválí Hospodina za požehnání v rození synů, je **Juda**. Dalším drahokamem v náprsníku je karbunkulus, neboť **rubín**. Je odrůdu korundu, který je po diamantu povalován za nejtvrdší nerost. V přírodě se korund vyskytuje nejčastěji v barvě modrošedé až tmavosedé. Ale přiměs chromu mění základní nerost v překrásný granát ohnivě červené barvy. Ve shodě s prorockým požehnáním Jákobovým zde převládá barva červená: „Juda bude práti své roucho v červeném víně a nad víno budou jeho oči červenější“ (1M 49:11-12). Číselná hodnota jména Juda je 19. Číslo 1 se neskládá ze žádných jiných čísel a proto je na všechny nezávislé tak, jako jediný Bůh je přičinou všeho a nezávislý na nikom a na ničem. Číslo 9 je číslem soudu a zabitého Beránka. Ten, který nikoho nepotřeboval, který přebýval ve své slávě a svatosti se z lásky ke svému padlému stvoření stává sám člověkem a bere na sebe soud. Soud je jednoznačný: „Odplata za hřich je smrt“ (sr Ř 6:23). Pán Ježíš se stavá za nás hřichem a je zabit, ukřižován. V jeho krvi mohou všichni práti svá špinavá roucha hřichu a ta zbělejí jako sníh (sr. Iz 1:18).

Součet čísel 1 + 9 = 10 — číslo deset představuje uzavřený, dokonalý řád a pořádek. Soud je uzavřen, spasení je dokonale a nabízí se všem, kteří touží dostat se z nadvlády hřichu. Hlas Judů prosohou Mojžíšovou (5M 33:7) o pomoci před nepřáteli byl nádherně vyslyšen — z pokolení Juda vzešel ten, jehož jméno bylo **Ježíš**, což znamená **Vysvoboditel** a **Emmanuel**, což znamená „**S námi Bůh**“ (Mt 1:21-23).

Na druhé straně vychází z pokolení Juda člověk, který měl raději peníze, než svého Mistra. Tento charakter zisku chtivosti se zračí již u samotného Judy,

když navrhuje prodat svého bratra Jozefa, nebo „... jaký zisk budeme mít, zabijeme-li bratra ... prodejme ho ... Prodali ho za 20 stříbrných“ (1M 37:26). Jidáš ohodnotil svého Mistra o 10 stříbrných víc (Mat 26:15). Zůstal pouze nevhledným, tmavošedým kamenem se svou velkou tvrdostí.

Královská povaha Judova se brzy jeví v situaci, kdy se Jákobovi zaručuje za Benjamína a Josefa prosí, aby mohl zůstat místo pachotele (1M 43:3, 44:16). Staví se do pozice místo někoho druhého. Bere zodpovědnost za toho druhého. U Rubena jsme si řekli, že se zaručoval za Benjamína svými syny (1M 42:37), ale Juda se obětuje sám: „Já slibují za něj, z ruky mé vyhledávej ho“ (1M 43:3). Proto mu byla svěřena berla vůdcovství a vladařské žezlo do dcery, kdy je převezme ten, který může být poslán (překl. z Vulgáty) — vítězný lev z Judy, potomek Davidův (Zj 5:5), který má hlavu a vlasy bělostné jako sněhobilá vlna a oči jako plamen ohně (Zj 1:14).

SAFÍR — DAN (Soudce)

Služka Bála rodí do klína Ráchel syna. Ráchel vyznává, že jejím soudcem byl Bůh, že uslyšel její hlas a dal jí syna — i když ne vlastního — jménem Dan (1M 30:6). Drahokamová odrůda korundu je **safír**. Již jsme si poukázali, že korund neboli smírek se vyznačuje vysokou tvrdostí a má modrošedou až tmavosedou barvu. Zbarvení železem a titanem dává safíru modrý odstín nebeské oblohy.

Slovo soud je úzce spojeno se jménem Dan. V požehnání Jákobově je přímá zmínka o tom, že Dan bude soudit (1M 49:16n). Jiný překlad říká, že Dan ... bude soudcem národa svého a jeden z hlavních Izraelských rodů. Je zde krásné zaslíbení jednoho z předních, držících soud. Dan je připodobněn k hadu, jeho vlastností je obezřetnost, opatrnost (sr. Mt 10:16). Bude „štípati koně“ ... v jehož síle nemá Hospodin zaslíbení (sr. Ž 147:10). Kůň je symbolem válečnictví a obracení lidu k Egypetu (5M 17:16, Iz 31:1). Dokonce byl

ucítíván jako modla (2Kr 23:11). Toto drou oblohou safíru se snáší modrošedý mrak základního nerostu. To, co měl Dan střežit, doslova štípat koně tak, aby se jezdec zvrátil v sedle — neměl vpuštít myšlenku návratu do Egypta, k modlám a zemským věcem. Měl očekávat Hospodinovo spasení, které můžeme přirovnat k modré barvě drahokamu. Číselná hodnota jména Dan je 54 (5+4 nebo 9x6). I zde převládá devítka jako znamení soudu.

Z historie víme, že Filistejnští napadli tento kmen, takže se odstěhovali do severních částí Palestiny, kde dobyli města Lais a nazvali ho Dan. Zřídili zde svatyni, kde postavili sochu ze svatyně Míchovy (sr. Sd 17) a uvedli ostatní kmeny v modloslužbu. Nad jasmě mo-

drou oblohou safíru se snáší modrošedý mrak základního nerostu. To, co měl Dan střežit, aby neproniklo do mysli Izraele, to ovládlo tento kmen. Bůh mu bere soud a sám ho soudí. A což mlčení o Dan ve Zjevení 7 kap., z něhož snad vyjde „had“ Antikrist?

Jak závažnou to výstrahu pro nás duchovní život! Je nám svěřen soud — především však sebesouzení! Pokud tyto věci nebudou při nás a začneme spolehat více na svou sebejistotu a sebevědomí, pak stavíme sochu svého já, která se pyšně vypíná k obloze. Ale pak, místo takového ducha neoprávněného soudu, přijde skutečný soud „hněvu Beránkova“. —pel

Bethesda

Zastaralý případ — Ten, o němž bych chtěl vyprávět, byl opravdu velmi smutný. 38 roků sužovala neodbytná nemoc onoho nešťastníka a poutala jej na lůžko. Nemohoucnost, neschopnost, pocit naprosté zbytečnosti — a na druhé straně závist každému, kdo byl na tom ale spolehlí o trochu lépe, hořkost a pocit věčné krivdy! U mne to netrvalo o nic déle ani kratší, než to samo přešlo. Jenže, vlastně ne tak docela samo, a potom, nemí u nás podobných „zastaralých případů“ více? Copak není vždy dost důvodů k nespokojenosti, stýskání, repátní, hořkosti — a což nemáme těch lůžek své neschopnosti pomalu víc, než Bethesda stačí pojmot? Ted jde opravdu o to, aby všecky nemoci „starých kořenů hořkosti“ už jednou zmizely! A vůbec — je to tak zajímavé, že je nás zastaralý případ zrovna ve spojení s „bravným rybníkem“ ...

Bravný rybník a lidé — Nikdy jsem předtím nedovedl pochopit „andělské rozmary“, že si právě tu to nečistou špinavou nádrž vyvoluje Boží služebník pro svou občasnou návštěvu, aby na takovém nečistém a potupném místě uděloval některým vyvoleným štastlivcům zdraví. To však bylo bez jakékoliv pochyby podle Boží vůle a tak jsem si vzpomněl na souvislost s Námanem Syrským a špinavým Jordánem, který se je toto vůbec „pracoviště“? Copak mají

být lidé deklasováni na nečistá zvířata a má být pro ně dobré pouze to, co slouží bravu? Lze se jim potom divit? **Bravný rybník a já** — Nedivíte se nakonec tomu, že jsem na ponurém břehu toho špinavého rybníka, kde si zámožnější dali postavit dokonce obecnou přístřeši, sám nakonec skončil? Ze jsem setrval v davech „zdravichtivých“? Vždyt co nakonec zbývá ubožákovi po 38 letech nemoci jiného, než se „chytat jako tonoucí stěbla“ a žít v sobě přes veškerou životní skepsi a námitky aspoň nepatrnu jiskřičku naděje, že i pro mne se mrtvá špinavá hladina bravného rybníka rozčeří novým životem? Zatím se žel, čeřila jen pro jiné a já desíval k názoru, že Bůh je právě tak nespravedlivý, jako je celý svět a člověk sám. Jak samozřejmě hodnotí člověk všecky věci zcela sobecky — jen podle sebe a svých vlastních výhod či nevýhod, aniž by bral v úvahu druhé, to, že není ve své bolesti a utrpení sám ... Ale v tom jsme, myslím, všichni stejně. Jak je to hrozné, když člověk přitom zanevře na druhé — šťastnější, stále se s nimi srovnává jako daleko lepší než jsou oni, zanevře nakonec na Boha a na celý svět! Když dár průchod svému zkámlání a navzdory vši „andělské praxi“, která se skládá k člověku až k úrovni, k níž to sám často svou vlastní vinou dopracoval, zradiv vznešenosť svého lidství ... propadne nakonec nevěře, beznaději a zoufalství!

Téměř tak daleko — až na pokraj nevěry v Boha — mne zavedlo mé „zkámlání Bohem“, když se nechoval podle mých vlastních představ a nedbal na moje vroucí modlitby. Ovšem na tento svůj postoj hněvu, bolesti, reptání a věčných projevů nespokojenosti jsem nakonec nejvice doplatil já sám. Není divu, že člověka s takovou povahou a nepříjemnou náladou nakonec každý opustí. Vždyt se stává nejen už svou vlastní nemocí, ale zejména svým chováním nepříjemným a nesnesitelným svému okolí. Tak jsem nakonec přišel o všecky své přátele a vlastní rodinu ztratila o mne zájem pro ustavičnou trýzeň, kterou jsem jí působil svými zlými rozmary, řečmi, výčitkami a na-

padáním. Zůstal jsem úplně sám a mimo ten „zlořečený rybník“ — zdroj ustavičných provokací a zklamání — mi nezbylo nic, než bezmocný hněv a nevýslovny smutek.

Když už jsem si konečně na tyto poměry u bravného rybníka zvykl, začaly se jednou také mé myšlenky ubírat jiným směrem. Kdo jsem vlastně já, že si přisuzuji takovou důležitost a činnost si nárok na to, co mají druzí? Za sloužím si vůbec něco jiného, než to, co mám? Nepřipravil jsem se nakonec svou vlastní vinou o to nejcennější v lidském životě, co jsem měl a mít mohl? O lásku? Vždyt jsem nikdy nemiloval nikoho, jen sebe sama, a ty, když mne milovali, jsem od sebe odehnala svým sobectvím, závistí, nenávisti, nedůtklivostí, neodpoutěním, jízlivostmi, tyranii, nevděkem! Ano, **má nemoc je pro mne zcela zákonité logickým údlem a mé osamocení pouze spravedlivým důsledkem mého nemožného vztahu k lidem** ... A tak jsem postupně začal ztrácat smysl pro záporné hodnocení svých blížních, a čím dál tím více se hrozil sám sebe. Nakonec jsem dospěl k zcela protichůdnému názoru, než jsem měl dříve sám o sobě a o svých blížních. Za těchto okolností jsem uznal, že pro mne, takového hříšnika, se nikdy hladina Bethesda nepohne, protože i ten brav je nakonec pro lidi hodnotnější než já, přestal doufat nejen v možnost svého uzdravení vůbec, ba dokonce uznal, že je ani chtít nemohu pro svou duševní a duchovní bádu ...

Nedovedu vám popsat svůj úžas, když jsem směl objevit zcela netušený vztah živého a pravého Boha ke mně — že Bohu nešlo o pohnutí hladinou bravného rybníka, ale že s úžasnou trpělivostí čekal, **až se ve mně pohně moje srdce!** A že Ho poznám tak, jak Jej anděl uzdravující moci rybníka nikdy nezjeví a ani zjevit nemůže!

Bravný rybník a Pán — Jednou konečně nadešla ona jedinečná nezapomenutelná sobota v mém ubohém životě. Tedy Pán nad všemi anděly vstoupil do hrozné špíny bravného rybníka mého nečistého srdce! Přišel z té strany a právě z toho místa, odkud jsem po-

moc naprosto nečekal a ani vlastně čekat nemohl. Byl jsem tehdy právě tak zaujat jako jiní pozorováním špíny „náladové hladiny“, že jsem si ani valně nevšimal Toho, kdo mne tak znenadání — právě mne osobně — oslovil. Tak banální otázku mi totiž mohl položit pouze nějaký zlomyslný posměváček — nebo Ten, kdo zná až na dno moje srdce — sám Bůh! V tu chvíli jsem cítil, že jde skutečně o věc mého života a smrti — neboť jen Bůh mohl znát strašné rozpoložení mé mysli a beznaděje, kterou jsem v tu chvíli prožíval jako člověk všemi — i sám sebou — odepsaný. Šokovalo mne přede vším to, že jsem na takový účastný tón a na samotný obsah otázky: „Chceš být zdravý, naprosto nebyl připraven. Jak dlouho předtím mne už muselo ono soucitné tazatelovo oko pozorovat mezi tolka mně podobnými ubožáky, to nevím, ale věděl jsem bezpečně, že zná mé srdce až na dno! Nezmohl jsem se na jinou odpověď, než právě na tu, již jsem Mu vyznal důvěrně svůj hrozný stav a zouflalství beznaděje — to, že nemám člověka — nikoho, kdo by měl o mne zájem, a byl mi ještě po tom všem ochoten pomoci — a potom — jak problematická je víra ve světle mého rozumu a mých dosavadních zkušeností v tak neprekonatelné konkurenci uchazečů o zdraví. Můj Neznámý mne nyní šokoval podruhé! Vůbec se se mnou o mých pochybnostech, námitkách a stížnostech nebařil, ani se nad tím nijak nepozastavil, že jsem jeho otázku přímo nezodpověděl. Vyslovil z čista jasna příkaz, jemuž nebylo vůbec možno odpovídat: „Vstaň, vezmi lože své a chod!“ Než jsem se vzpamatoval z úžasu a zmohl vůbec na slovo, že jsem prakticky nepchyblivý a že je zhola vyloučeno, abych se bez něčí pomoci vůbec doplazil k vodě, postavil na nohy nebo mohl dokonce unést se bezeběží břemeno — už jsem stál a pochodoval s ložem na rameni jako mládsk! Takovou slast a „odpočinuti“ své ztýrané duše jsem dosud ve svém životě nezažil, taková „pracovní sobota“ se prostě nedá popsat, natož vůbec srovnávat s nekonečnými dny onoho bezmocného ležení u „bravného rybníka“

s jeho „sobotami“, kdy nikdo z levitů, kněží, starších či dokonce knížat k nám nikdy nenalezl cestu, aby se v našem nečistém prostředí snad neposkvrnil, ačkoliv i my jsme byli „syny Abrahamovými“. Nikdo nikdy z nich k nám nenalezl cestu, aby nám dal duchovní chléb a ukázal požehnání soboty, když už jim byl nás tělesný stav tak dokonale lhostejný ...

Ale teď se musím vyznat ze své hrozné špatnosti. Jaký jsem to nevděčník a sobec! Vždyt já jsem při tom úžasném zázraku Boží dobraty ve svém živo-

tě — pro samou radost — dočista zapomněl na svého neznámého Dobrodince, jehož slovo mělo a má na mne takovou obrovskou moc! A ten se mi mezičím ztratil! Marně jsem se po něm ohlízel. Zato mne ze všech stran obklopyti ti Židé, kteří o nás u bravného rybníka nejvili naprosto žádny zájem, počali mne vysýchat a velice se nad tím rozčílovat, jakým právem si dovoluji v sobotu nosit lůžko. Dělali opravdu všecko možné, aby mi zkazili mou nejmírnou radost z nalezení živého a pravého Boha, Božího milosrdenství a lásky, v něhož jsem předtím přestával vůbec věřit. Podle nich moje sobota neměla nikdy nastat, ale zůstat ve znamení mého upoutání na lůžko a ve znamení „blahodárné atmosféry rybníka pro brav“. Takovéhle „rušení sobotního klidu“ byl prostě pro ně zločin. Žel, nemohl jsem jim posloužit informaci o Tom, kdo je skutečným Pánem soboty a co je podle Božího srdce skutečný odpočinek, na který jsem tak dlouho čekal!

Já a Pán v chráme — Jistě si dovedete všechni představit, kam mne mohly moje nohy zanést od bravného rybníka, s nímž jsem už neměl nic společného! Kam jinam, než do Hospodinova chrámu. Ještě nikdy nebylo moje srdce naplněno takovou vděčností vůči Bohu a Tomu, koho Bůh právě ke mně osobně poslal, jako tehdy! Jak vzácný nad všecky anděly se mi jel Ten, kdo mne tak nezapomenutelným způsobem oslovil a kdo svým slovem způsobil tak úžasný převrat v mé duši, Ten, kdo mi ukázal, JAKÝ je vlastně můj Bůh, kterého jsem, žel, předtím vůbec neznal — a proto také o Něm tak nesmyslně smýšlel. Jak jsem toužil po setkání s Ním, abych mu vyjádřil svou vděčnost a všem lidem mohl o Něm vyprávět — především těm zvídavým Židům. ... A On tam byl — On, Ježíš Kristus ... a jako vždy, zase mne čekal šok: On sám mne tam vyhledal, aby mi svým mocným slovem dal právě tu sílu, kterou jsem ve svém praktickém životě odjakživa postrádal — žít novým životem nesobeké lásky a odstranit navěky pro mne tak osudné slovo „nemožné“! Zase se vůbec se mnou o ničem nevybavoval, ani nebyl zvědav na slova mých díků, jimiž jsem Ho chtěl zaplavit, tím méně se zajímal o vyznání mých zastaralých hříchů, ale prostě řekl zase svým mocným slovem, na něž není odpověď: „Aj, zdráv jsi učiněn! Nehřeš více, aby se něco horšího nepřihodilo!.. Na tato slova nikdy nezapomenu a ta to Jeho slova jsou Boží mocí k mému životu, který už opravdu není ze mne, ale z Něho .. Samozřejmě, teď, po poznání Pána sotoby, Pána nad sebou, Pána nad mým ložem a celým životem — jsem pocitil svědeckou potřebu lásky k tak moudrým a zbožným lidem, kteří nikdy pravé kouzlo odpočinutí Boží odpouštějící a slitovné lásky, která člověka vysvobozuje ze všeho — dosud nepoznali. Běžel jsem Židům oznámit jméno Toho, kdo přišel naše „bravné rybníky“ s jejich pochybenými „plážemi“ a víceméně honosnými „příštěšimi“, včetně všech těch našich vynikajících lůžek a lehátek změnit v opravdovou sotbu našeho vnitřního důvěrného spojení s Bohem — mým a tvým Otcem!

O největším šoku (to už je asi pátý), který mi tentokrát způsobili Židé svým záporným postojem k nejvzácnějšímu zjevení Božího milosrdenství a lásky k člověku (a takových je pořád všude plno), raději pomlčím — **vždyť právě oni odsoudili a odsuzují lásku k smrti v zájmu sobectví a nenávisti...**

A doslov — Na tomto postoji k Pánu Ježíši Kristu se prakticky dosud nic nemění, jakmile jde a má jít v lidském životě o pravý — skutečný projev lásky. Rozsudek smrti nad láskou se děje stále v našem osobním i společenském životě, i když ne tak zjevně, ale přece — ve jménu zákona alibiismu, „důležitějších“ a „významnějších“ hodnot, ve jménu zákona zbožnosti a pořadku — a samozřejmě lidské spravedlnosti, která je tak často proměnlivá. Dávno již není rozdíl mezi Židem, Řekem, Římanem, pořadem, ale ani křesťanem, není-li onoho „srdečného obřezání v Duchu“, které není „z litery“, aniž „jeho chvála jest z lidi, ale z Boha!“ (Ř 2,29). **Vždyť v tomto nebezpečí mohou být i upřímní věřící, jestliže dosud nespoujili a denně nespoují smrt svého Pána se smrti svého vlastního „já“.**

Je možné, abych byl i já a ty „zastaralym případem“ duchovního mrzáká, který pro svou „osobní dokonalost“ a spokojenosť sám se sebou dosud neopustil lože své závisti, nezapomínání, neopouštění, osobní nepostradatelnosti a hořkosti ze zneuznání — abychom ty a já nedokázali zakusit víc, než pouhé čerňení spinavých vod místo moci Boží lásky a jejich čistých proudů, proměňujících naše srdce? Copak nebyla a není Bethesda dodnes mnohem širším varovným problémem ubožáků s nosítky i bez nich? Dovedeme se čistou láskou s plnou radostí těšit ze vzájemného obecenství s naším drahým Pánum a sami mezi sebou z nadzemské krásy Památky našeho Pána, v níž se stále více a hlouběji utužují svazky vzájemné bezelstné úcty, důvěry a lásky mezi dítětmi Božími, nebo se mezi námi nic nemění v onech „zastaralých případech“? „Aj, zdráv jsi učiněn! Nikoli, nehřeš více, aby se něco horšího nepřihodilo!“ — je aktuální slovo pro mne a pro tebe!

kk

— prídem zase

„... prídem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli“ (J 14,3)

To sú slová zasľúbenia Pána Ježiša, ktoré posilňujú nádej Jeho cirkevi. Na tom nezáleží, že roky plynú a od tej chvíle, keď tieto slová povedal učenikom, uplynulo temer dvaatisač rokov. Tak, ako On sám je Pravda, aj Jeho slová sú pravdom. On určite pride! Keď doposiaľ zhovieval, tak len preto, aby ešte mnohí učinili pokánie a boli spasení (2 Pt 3,9).

Môžeme o sebe vyznať, že hoci Ho aj teraz nezrieme, jednako v Noho verime a tak plesáme radosťou nevysloviteľnou a oslávenou? (1 Pt 1,8). Keď už teraz, v smrteľnom tele s hriešnym srdecom a v porušenom svete prežívame vzácne obečenstvo s Pánom a milujeme Ho nie na základe videnia, ale viery, aká bude táto naša láska k Nemу potom, keď Ho uvidíme tvárou v tvár? Keď budeme mať aj spasené telo bez hriechu a slabosti a všetko bude nové? Splní sa aj toto zasľúbenie: „Tvoje oči budú hľadiť na Kráľa v Jeho kráse“ (Iz 33,17).

Kto môže vystihnúť veľkosť blaženosťi, ktorú Pán v príchode pre cirkev prinesie? Si krásnejši nad všetkých synov človeka ... A všetko tvoje rácho je sama myrra, áloe a kassia ... Kráľovská manželka ti stoji po tvojej pravici v rýdzom zlate“ (Ž 45, 3-10). Kto je to tá „kráľovská manželka“? Draho vykúpená cirkev, ako o tom hovorí Duch svätý v Ef 5,25-32 a v Zj 19,6-8. Do tejto cirkevi patria znovuzrození ľudia. Môžete povedať, že aj Ty, milý čitateľ?

Dnes viacej ako v minulosti oprávnene znie zbor: „Lebo ešte málo, máličko, a ten, ktorý má prísť, príde a nebude meškať“ (Žd 10,37). Sme pripravení na stretnutie s Ním? Nepremáha nás snáď driemota, alebo únava? Len bdejme a verme! Pán príde, lebo prísť musí. Ved tu má svoju nevestu a bliži sa chvíľa, keď ju vezme k sebe. Nevesta patrí k ženichovi. Vedomie tejto slávy v nás pôsobí novú silu k vernosti aj trpežlivosti. Svet má strach pred budúcnosťou, ale Božie dieťa naopak, po budúcnosti túži a na ňu očakáva. Božie myšlienky o nás sú myšlienky pokoja a nie zlého, aby nám dal šťastnú budúcnosť (Jr 29,11). Na svete prechádzame rôznymi skúškami, je to pre nás škola, v ktorej sa pripravujeme na budúcnosť. Tu máme zármutok, tam bude len radosť. Nie sme ušetrení bolesti, sklamania, nezdaru, sľz, ale On o tom veľmi dobré vie, a dokonca aj sám nám to posielia. Naše slzy sú mu vzácné, ukrýva ich v nebi vo svojich nádobách. Posledné slzy z našich očí zotrie On sám (Zj 21,4).

Spoľahlime sa na vedenie Páновo aj v tomto roku. Budeme uistení, že nás dobre povedie aj keby sa nám zdalo, že jedná s nami tvrdio. Ďakujme mu neprestajne, keď dáva aj keď berie! Možno, že niektorých z nás povedie dolinou tóne smrti. Ale On pôjde s nami aj touto dolinou. Ak niekoho odvolá smrťou, aj tak je dobré. Aj deň našej smrti je vlastne dňom Jeho prichodu pre nás. Keď sa spojíme s Ním, zabudneme na krivdy, bolesti, utrpenia, posmech a hanu. Vojdeme do „radosti svojho Pána“.

Nech je rok 1984 Rokom očakávania Pána. Kto je spravodlivý, nech činí spravodlivosť ešte, a svätý, nech sa posvätí ešte. Nech nám znie Pánov posledný odkaž po Jánovi: A hľa, prídem skoro a moja odplata so mnou! Nech Duch svätý v nás a s celou cirkvou volá: „Prid! Prid Pane Ježišu! (Zj 22,12-17). M. O.

ZÁKON a milost

Toto a následujícimi úvahami ve světle Písem Nového zákona bychom se rádi zamyslili nad Zákonem a milostí zvláště s těmi, kteří jsou ve svém svědomí ještě znepokojeni otázkou plnění Desatera a zejména svěcením soboty jakožto dne Páně.

Především je nutné si vysvětlit a připomenout, komu byl Zákon dán. Boží slovo nás jasné učí, že byl dán národu izraelskému na hoře Sinai. Tehdy s ním skrze Mojžíše uzavřel Bůh zvláštní smlouvou a slavnostně zavázal k plnění všech ustanovení zákona mrvavního, tj. Desatera, obřadního, tj. přinášení oběti aj. a občanského, tj. nařízení a práv soudních a Božích úmyslů pro pořádek v životě občanském. Tento zákon tvořil indílný celek. (2M 20; 21,13-17, Ez 20,20).

Poslání Zákona bylo dvojí: vnější a vnitřní. Vnější záleželo v tom, že si tímto Zákonem Bůh ohradil svůj lid a tím také oddělil od ostatních národů a tak mělo být zabráněno spojení s nimi. Tento Zákon měl být tedy jedinečnou ochradou okolo Božího lidu a tím měl předivně plnit své zevnější poslání. Vnitřní poslání Zákona záleželo především v tom, že vedl izraelský lid k poznání hřichu (Ř 7,7), ku pokání a tím blavně měl připravovat Izraele k zá dostivému očekávání vysvoboditele z moci hřichu — Mesiáše. Zákon tedy byl, jak praví Písmo — pěstounem — vychovatelem ke Kristu. Žalmista, který Zákon tak překrásně opěvuje zejména v Ž 119, nakonec volá: „Bloudím jako ovce ztracená, hledejž služebníka svého.“ Tento Zákon ho tedy plně nespokojil, naopak vzbuzoval v něm touhu po Tom, který skutečně přišel, aby hledal a spasil to, co zahynulo (L 19, 10). Podobně očekávali Mesiáše i jiní, jako například Simeon, Anna, Natanael, Kleofáš, Samaritánka (L 2,20; 24,21; J 1, 46; 4,25).

Našli se ovšem i takoví, kteří nepochopili pravé poslání Zákona a jimž

se stal Zákon samoúčelným a sebeospravedlňujícím prostředkem. Byli to hlavně farizeové a zákonici, kteří snahou o dí sledně plnění Zákona podle svých představ předkládali Bohu svou vlastní spravedlnost. (L 18,11-12; Ř 10, 3). Tim se samozřejmě dostávali a později dostali do rozboru s Pánem Ježišem a spravedlnosti, kterou On přinášel těm, kteří lačněli a žíznili po spravedlnosti a toužili po odpusťení. A protože „litera zabíjí“, skončil tento spor mezi zákoníky, farizeji a Pánem Ježišem tím, že se ho zbabí vydáním pohanům k ukřižování. Protože v Zákoně hledali spravedlnění, vypadli z milosti, kterou pohrdli (Ga 5,4).

Zákon nepřivedl a nepřivede nikoho k dokonalosti, protože všichni se zpronevěřili, zvrhli se do jednoho, nikdo není schopen činit nic dobrého. To může pouze dobrý Bůh (Ž 14,3; Mt 19,17). Jsme naopár neschopni k plnění a naplnění Zákona, zvláště ve světle slova Pána Ježíše, který vysvětuje důsledně, že již hněv, hrubé slovo, zlá myšlenka, žádostivý pohled atd. jsou přestoupením Zákona (Mt 5,21 a násl.). Dále také čteme: „Nebo kdo by koli celého Zákona ostříhal a přestoupil by pak jediné (přikázání), všemi jest vinen“ (Jk 2,10). Kdo tedy žije pod Zákonem, žije pod ustavičným zlořečenstvím a kletbou, neboť „zlořečený každý, kdo nezůstává ve všem, co je psáno v Knize Zákona, aby to plnil“ (Ga 3,10).

Boží příkazy není možné i přes všechnu snahu některých lidí dodržet dí sledně tak, jak byly dány: v den so botní nerozdělávat oheň, nevarit, nenosit břemena, necestovat aj. (2M 35,3; 16,23-29). Tim méně plnit Zákon ve smyslu učení Pána Ježíše!

Je tedy biblicky nesprávné stavět Zákon nad učením Pána Ježíše, je to ne pochopení ducha Písem svatých a se sten, jestliže se spásá a spravedlnění hříšníka činí přímo závislé na splnění Zákona a „dobrých skutcích“ člověka.

Zákon tedy nejenže ničeho nepřivedl k dokonalosti (Žd 7,19a), ale jeho plnění ani nebyl a nebude ospravedlněn před Bohem žádný člověk (Ř 3,20)! Dokázal-li však člověka obvinít z hřachu a přivést k pokání u Spasitele kříže, pak naplnil Zákon své Bohem určené poslání. Větší úkol mu svěřen Bohem není a nebyl. Proč tedy klást na Zákon takový důraz, vždyť Kristus je konec Zákona, aby spravedlnosti došel každý, kdo věří (Ř 10,4). Zákon tedy pozbyl svou moc nad každým člověkem, nad kterým převzal svou moc Pán Ježiš darováním své milosti. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista (J 1,17). Milostí tedy spasení jste skrze víru! Spaseni není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků (plnění Zákona), takže se nikdo nemůže chlubit (Ef 2,8-9).

—sl
(Pokračování)

BOŽIE CIELE ZNOVUZRODENIA

(1. Petra 1, 3,5)

Pokiaľ ide o pôvodcu znovuzrodenia, zjavuje nám apoštol Peter mimoriadne dôležitú pravdu. Nie je to žiadny, ani ten najvýznamnejší človek, ktorý dokáže pri akomkoľvek inom človekovi spôsobiť znovuzrodenie. Je to zásadne ...

„požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista“ (v. 3). Ak tu a tam počujeme, že sa nieko „obrátil“ alebo „znovu zrodil“, uvedomme si, že to nebolo v podstate dielo človeka i keď to bez dobrovoľného súhlasu a poddania sa Bohu tiež nie je možné. Znovuzrodenie spôsobuje sám Boh skrze svojho Svatého Ducha. Ak by sa predsa len človek „obrátil“ vo svojej snahe alebo pričinením druhých, potom také „obrátenie“ sa obyčajne veľmi rýchlo rozplynie a odrazu „milého brata“ alebo „milej sestry“ niet. V skutočnosti neboli obrátení v spojení se znovuzrodením —

Božím dielom! Vďaka Bohu, ak sme býť skalopevne presvedčení, že sa Boh priznal k nášmu obráteniu a že naše znovuzrodenie spôsobil nebeský Otec. Potom máme tiež istotu, že nás z Jeho požehnaných rúk nikto nevytrhne!

Prvý a ten najzákladnejší cieľ znovuzrodenia je — ZIVÁ NÁDEJ, - vzkriesením Ježíša Krista z mŕtvych. Ako náhle je človek Bohom obrátený, v jeho srdci zavládne radostná živá nádej, že bude žiť, hoci by aj zomrel. Každý normálny človek túží žiť. Ľudia vynakladajú tisice na to, aby si predlžili život čo i len o pár mesiacov. Nejde však len o maximálne dlhý život na tejto zemi. Kresfan pri obrátení začína žiť večný,

krásny a plný život. Na večný život má kresfan opodstatnenú nádej, pretože zaňho zomrel a vstal z mŕtvych Boží Syn, Pán Ježiš Kristus. Kresfanova nádej je v zmysle Písma nie len živá, ale aj pevná (2K 1,6) a blahoslavená (Tt 2,13).

Druhý cieľ znovuzrodenia je — DE DICSTVO (v. 4). A to nie hocjaké dedičstvo, ale neporušiteľné, nepoškvrniteľné, neuvädnuteľné, ochránené v nebesiach ... Možno sa nám vytýka idealizmus, ale hnať sa za takým dedičstvom je naskreze realistické a logické. Na tejto zemi sú všetky hodnoty nominuteľné a porušiteľné. Chátrajú budovy, hrdzavejú autá, vädne zdravie, mladosť i krásu. Na všetkom, dokonca i na Slneku sú škvarky. Dedičstvo, ktoré nám dal Pán Boh skrze Pána Ježíša Krista má úplne iný charakter. Vážme si ho a usilujme oň!

Napokon tretí cieľ — SPASENIE, záchrana duše (v. 5 a 9) pre Boha a pre dokonalé spojenie s Bohom. Ide tu o definitívnu záchrannu pred večnou záhubou a o večný život v plnom zmysle. Nebeský Otec si veľmi cení dušu človeka, ktorá je nesmrteľná, a vo svojom Synovi pripravil pre ňu takú večnú záchrannu. Až tak cení dušu človeka, že neváhal dať pre ňu na smrť svojho jediného Syna. V jednej starzej duchovnej piesni sme spievávali: „Som spasený a dobre o tom viem, spasený krvou, v nebe putujem ...“ Radujme sa z tejto kejto záchrany a neprestajne dakujme za ňu.

jk

STOPY KE KŘÍŽI

SERIÁL 29

Tedy sestoupil a ponořil se sedmkrát do Jordánu ...
Byl čist. 2. Královská 5, 14

V poslední době jsem se často zamýšlel nad tím, že jen velmi málo lidí věří evangeliu. Jak je to možné? Vždyť je to radostná zvěst — poselství o pokoji s Bohem a o věčném vykoupení. A když pak vidím, čemu všemu lidé věří, jakým pověrám a různým hloupostem, a porovnávám předmět jejich víry s evangeliem, pak se mi zdá být nepochopitelné, že lidé mohou mít k němu tak záporný či povrchní postoj. Dá se to nějak vysvětlit?

✓ Jeden anglický novinář, který uvěřil v Pána Ježíše, uveřejnil před několika lety knížku s názvem „Jen pro hříšníky!“ A tu je toto tajemství odhaleno. Jenom takoví lidé, kteří poznali, že jsou hříšní, slyší a přijímají zvěst evangelia. Jsi také hříšník?

Možná, že odpovídá: „Nejsme! Žijí spravedlivě a nemusí se nikoho báti!“ V tomto případě ti však evangelium zůstane uzavřeno.

Snad řekneš: „Ano, všichni jsme přece hříšní.“ Pak ti musíš odpovědět: „Ještě tě neznepokojily tvé vlastní hříchy. Ničemu neporozumíš...“

Dnes si povíme něco o vodách, které přinesly uzdravení.

1. Nešťastný muž

Bible nám vypráví o syrském vojevůdci Námanovi. „Byl u svého pána ve velké významosti a oblibě, protože skrže něho dal Hospodin Aramejcům vítězství. Ten to muž byl udatný bohatýr...“ Tak nám ho popisuje Bible. Byl to tedy muž, kterému bychom mohli závidět. Byl úspěšný, dosáhl skvělé kariéry. Ale — a teď přichází to nešťastné „ale“ — byl malomocný. Máme dostatek fantazie, abychom si doveďli představit, co to znamenalo?

Stál na vrcholu svého života. Měl nádherný dům, měl moc, slávu, byl pověřen důležitými funkcemi. Ale najednou ho postihlo malomocenství. Náman je chtěl zprvu skrýt. Ale to není trvalé řešení. Vyhledával známé lékaře. Ale proti malomocenství jsou lékaři bezmocní. Nakonec upadl do stavu rezignace, kdy je člověku všechno jedno a kdy se srdce trápí ve skrytém zoufalství.

Bible používá malomocenství jako obraz hříchu. A těžko bychom hledali výstižnější přirovnání.

Hřích je stejně jako malomocenství velmi **nakažlivý**. Podyvodník nezůstane dlouho sám, brzy se vytvoří celý spolek lidí stejněho ražení. Jediný nemravný člověk dokáže svým vlivem nakazit celé okolí. Jediný člověk, šířící pomluvy, dokáže svým vlivem nakazit celé okolí. Jediný člověk, který se nebojí Boha, vytváří atmosféru bezbožnosti. Jediný člověk, šířící pomluvy, dokáže nakapat jed do mnoha srdcí a rozbit mezilidské vztahy.

Podobně jako malomocenství je i hřích **rychle se šířící** nemocí. Dnes si někdo pohrává s hříchem jen ve své myslí, ale zítra to již může být hluboký pád, který poznámení celé okolí.

Malomocný je **bez naděje**. Má před očima jedinou perspektivu — smrt. Stejně je tomu i s hříšníkem — nemá naději. Hrozí mu Boží soud a věčná záhuba. Není nic beznadějnějšího než osud hříšníka.

Malomocenství vyvolává **osamělost**. Mocný Náman sice nebyl vyhnán na poušť jako spousta jiných podobných postižených nešťastníků, kdo by se však s ním chtěl stýkat? Byl proto velmi osamocený. Došel jsem k závěru, že podobnou osamoce-

nost vyvolává i hřích. Člověk je odcizen od Boha. A právě tak pocituje odcizenost i od lidí, k nimž by se tak rád přiblížil. „Kdyby jen věděli ...“ říká jeho svědomí.

Blaze tomu, kdo poznává svůj stav a začíná volat s Davidem: „Mojí nepravost smyj ze mne dokonale, očist mne od mého hříchu!“ (Ž 51, 4).

2. Záblesk naděje

Vraťme se zpět k Námanovi. Bible popisuje velice poutavě, jak se do jeho domu dostala malá izraelská otrokyně. Ta jednou řekla své paní: „Kdyby se můj pán dostal k prorokovi, který je v Samaři, ten by ho jistě malomocenství zbavil.“ Tato slova se dostala k Námanovi. Nedala mu pokoj. A tak se tam nakonec vypravil s celým doprovodem. Po několika omylech — ale to si musíte přečíst v 2Kr 5 sami — přichází před dům proroka. Ten mu poslal kratičký vzkaz: „Jdi, omyj se sedmkrát v Jordánu a tvé tělo bude opět zdravé.“

Uzdravující proudy vody pro malomocného. Kde je najít? Jedna známá písnička nám dává odpověď na tuto otázku:

Prameni spasení, Ježíši můj,
v Tobě lze každému skrýt hřich svůj,
krví, jež prolila byla z ran Tvých,
obmyj a učiň mne čistším než sníhl!

Na kříži na Golgotě vytéká proud, ve kterém se může hříšník omýt a být opět čist.

Vraťme se však zpět k Námanovi. Vzkaz od Elizea ho rozhněval. Jeho rozum se vzepřel proti požadavku, vznesenému prorokem. „Copak nemáme v Sýrii dobré léčivé prameny, které jsou tisíckrát lepší než tento špinavý Jordán?“ řekl zlostně. „Copak nejsou vody v Abaně a Farfaru lepší než všechna voda v Izraeli?“ A táhl pryč.

Podobně je tomu i s naším přirozeným rozumem. Ani on nedůvěruje pramenu záchrany na Golgotě. Uvádí své argumenty: „Na světě jsou přece lepší prostředky k boji s hříchem. Můžeme se například spojehnout na světový názor, podle něhož neexistuje Boží soud. Pak je hřích sám o sobě bezvýznamný pojem.“

Anebo se nabízí jiná možnost: „Při troše pevné vůle se s tím také vypořádám“. Nebo je zde jiný názor: „Pán Bůh přece vidí moji poctivou snahu. Nemůže to přece brát tak přísně...“

K tomu všemu bych chtěl říci jenom tolik: Syrské vody už přece Náman dávno vyzkoušel. Nebyly mu nic platné, vůbec mu nepomohly. Veškerý lidský rozum musí i dnes přihlížet, jak bezmocná je jeho pomoc a rada pro klid nepokojného svědomí. Neomylné Boží slovo nám naproti tomu neustále nabízí pramen spásy na Golgotě jako jedinou pomoc hříšníkům. Proto mluví prorok Ezechiel obrazně o křišťálově čistém pramenu, který prýští pod oltářem ve svatyni. A všude tam, kudy tento proud protéká, přináší zdraví a nový život. To je krásný obraz pramenů spásy, které vytékají z oltáře, na němž obětoval Boží beránek sám sebe! Jak touží naše svědomí po omytí v tomto prameni!

3. Zázračné uzdravení

Naposledy jsme viděli Námana, jak s hněvem odjízdí domů. Tím však náš příběh nekončí. Sluhové mu řekli: „Kdyby po tobě prorok žádal něco těžkého, rád bys to udělal. Proč bys neudělal toto?“ A měli pravdu. Lidé rádi podnikají i nejtěžší věci, jen aby se hříchu zbavili. Konají poutě, postí se a cvičí se v pokání. Přijít ke kříži Spasitele a říci Mu, že jsem ztracený hříšník, který touží po záchráně, to se zdá být lidem příliš jednoduché a laciné. A přece je to jediná cesta k záchrani!

Námanovi služebníci svému pánu domlovali a on jejich rady uslyšel. Duch svatý nám chce prokázat stejnou službu. Uposlechneme-li jeho rady, budeme šťastní.

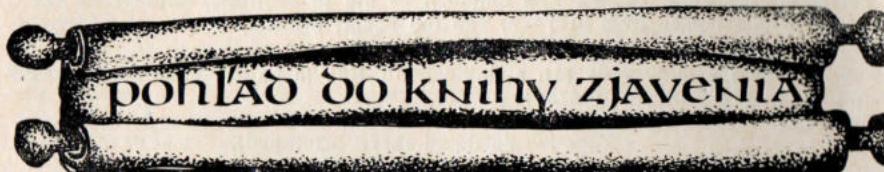
Náman byl uzdraven — to je závěr tohoto příběhu. A kdo přišel k otevřenému prameni na kříži na Golgatě se svými vinami a hřichy, náhle poznává podobně jako prorok Izaiáš, že „jeho jízvami jsme uzdraveni“.

Prameny spasení pro obtížená svědomí! Můžeme se zbavit toho, co bylo! Jen pojďme dolů, k řece, o které zpíváme:

Té hloubky se nelekej, v ní není zmar,
vstup do vody u vře jist,
že skryt je v ní pro choré života dar,
z ní nečistý vychází čist.

Ó, hřišniče, dej se v běh
a vyhledej řeky té břeh.
Jen neboj se do ní ponořit,
věř v její moc a budeš žít.

W. B.

Kniha Zjavenia nám medzi iným odkryva hlubokú pravdu o ríši mŕtvych, pekle, ohnivom jazere a pripasti. V Písme čítame o 4 miestach pobytu duší a duchov:

1. Ríša mŕtvych, hebrejsky šeol, grécky hádes
2. Jazero ohnivé, grécky gehenna
3. Žalár, grécky tartaros
4. Pripast, grécky abyssos

Z nich sa tri názvy (okrem žalára) nachádzajú práve v knihe Zjavenia s jedinečným veršom: „A smrt a peklo boli uvrhnuté do toho ohnivého jazera...“ (20, 14). Vráťme sa však podrobnejšie k jednotlivým miestam.

1. Ríša mŕtvych

Od počiatku ľudskej existencie sa opakuje otázka: Kam odchádzajú duše mŕtvych ľudí? Písmo dáva aj na túto otázkou jasné odpoved. V knihách Starého zákona sa toto miesto nazývalo šeol. Žiaľ, že niektorí prekladatelia Písma toto „šeol“ preložili ako „hrob“ a tak podporili učenie, že smrťou vlastne zaniká existencia človeka až do vzkriesenia. Všimnime si aspoň niektoré miesta SZ: 1M 37, 35:

„Je isté, že zostúpim k svojmu synovi smutný do šeolu“ — slov. preklad — „hrobu“. Podobne 1M 42, 38. Jákob nemohol myslieť, že sa s Jozefom stretne v hrobe, pretože Jozefa roztrhala divoká zver a teda nebol vôbec pochovaný (Jákob uveril svojim synom, že sa tak stalo).

4M 16, 30:

„... a zostúpia živí do šeolu“ — slov. preklad „pekla“. Išlo o vzbúrencov Kóracha. Z celého príbehu je jasné, že neboli pochovaní, a teda nezostúpili do „hrobu“. Zem sa rozostúpila, a tito vzbúreni aj so svojím majetkom sa prepadli do útrob zeme. Z toho niektorí odvodužujú, že šeol je niekde „pod zemou“. Mnohí prekladatelia (medzi nimi aj kralickí), šeol preložili ako „peklo“. Do „pekla“ teda išiel bohabojný Jákob, ale i bezbožní synovia Kóracha.

Ž 16, 10:

„Lebo nezanecháš mojej duše v šeole“ — slov. preklad „v ríši smrti“. Tak máme už tretí slovenský výraz pre jediný hebrejský. Vieme, že tento verš bol predpovedou na Pána Ježiša, ako o tom spomenul v kázni Peter (Sk 2, 27.31). Prekladateľ sa asi pozastavil nad tým, či je možné, aby Pán Ježiš tiež zostúpil do pekla?

Pr 1, 12:

„Pohltíme ich živých ako peklo a bezúhonných ako tých, ktorí zostupujú do jamy“. Všimnime si, že v jednom verši je reč o „pekle“ a „jame“. Pre slovo jama je hebr. výraz „bor.“

Ž 86, 13:

„... vytrhol si moju dušu z najhlbšieho pekla“, ale kralickí: „... vytrohlis duši mou z jámy nejhlubšej“. Štvrtý pojem pre „šeol“ je „jama“.

Hebrejský výraz „šeol“, ktorý znamenal miesto pobytu mŕtvych, prekladatelia uvádzajú ako „hrob“, „peklo“, „ríša smrti“ a „jama“. To musíme mať na pamäti, aby sme sa správne orientovali: (Pozn. Kaz 9,10 — je ríša mŕtvych — nie smrti).

Kde je ešte v SZ šeol preložený ako hrob?

1Kr 2, 6.9; Jb 7, 9; 14, 13; 17, 13.16; 21, 13; Ž 49, 15; 88, 4; 89, 49; 116, 3; 139, 8; Iz 38, 18.

Zo SZ sa dozvedáme, že ríša mŕtvych bola hlboko „dole“ (5M 32, 22; Iz 14, 9; 57, 9; Ez 32, 21; Am 9, 2; Jb 11, 8; Ž 86, 13; 139, 9; Pr 15, 24), bola miestom mlčania (Ž 31,18; 6, 6; Kaz 9, 10) a odplaty (4M 16, 27—34; 1Kr 2, 6—9; Jb 24, 19; Ž 9, 18).

Bližšie o ríši mŕtvych spomenul Pán Ježiš, keď rozprával o Lazarovi a bohatom mužovi (L 16, 19—31). Obidva sa po smrti ocíli v mieste, ktoré bolo rozdelené „veľkou pripastou“ na dve časti: lono Abrahámovu (miesto radosti) a peklo (miesto mŕtvič). Pre výraz peklo je v tomto verši grécke slovo hades. Keď Pán Ježiš bol pribity na kríž, povedal jednému zo zločincov, ktorí tiež boli ukrižovaní: „Ameň ti hovorím, dnes budeš so mnou v raji“ (L 23, 43). Z toho môžeme odvodiť, že lono Abrahámovu a raj sú dva názvy toho istého miesta v ríši mŕtvych, kde až do vzkriesenia Pána Ježiša boli väznené duše spasených ľudí od počiatku sveta.

Apoštol Pavol napísal veriacim v Korinte, že pozná človeka, ktorý bol vytrhnutý až do tretieho neba, do raja (2K 12, 1—4). Od vzkriesenia Pána Ježiša raj už nie je „dole“, v ríši mŕtvych, ale „hore“, v trefom nebi, najvýbornejšom, tam, kde je Pán. Zomrieť pre vykúpeného teraz znamená „byť s Kristom“ (F 1, 23). Ríša mŕtvych však zostala nedotknutá, stále je miestom dočasného pobytu zahynulých duší. Bude ním tak dlho, až bude uvrhnutá do ohnivého jazera, gehenny.

2. Jazero ohnivé

Tento výraz je slovenský preklad gréckeho gehenna. Na západ od Jeruzalema bola dolina Gé-Hinnom, kde boli spaľované odpadky. Ako to vieme z našej doby, na takýchto smetiskách horí trvale oheň, horľavé veci sú spaľované a zo zbytkov rastie hromada, ktorá sa potom rekultívuje. Tento výraz miesta, kde sa páli smeť, Pán Ježiš použil pre označenie večného oheňa, večného odlúčenia od Boha po súde pred veľkým bielym trónom. V NZ sa výraz gehenna vyskytuje v týchto veršoch:

Mt 5, 22.29.30 — slov. preklad je „ohnivé peklo“, alebo len „peklo“. Dôležité je, že

šlo o večné zahynutie a nie iba o dočasný pobyt v ríši mŕtvych.

Mt 10, 28 — bojte sa toho, ktorý môže dušu i telo zatratiť v „pekle“. Má byť v jazere ohnivom, pretože „telo“ nepríde do „pekla“, iba duch a duša človeka. Vzkriesené telo zahynulých ľudí príde do gehenny.

Mt 18, 9 — stojí „ohnivé peklo“, má byť „ohnivé jazero“.

Mt 23, 15.33 — farizeovia a zákonnici by chceli utiecť odsúdeniu do ohnivého jazera (peklo = ríša mŕtvych je miestom duší ešte pred konečným súdom).

Mk 9, 43.45.47 — platí to isté ako u Mt.

Lk 12, 5 — platí to, čo o Mt 10, 28.

Jk 3, 6 — jazyk je ako oheň, udržovaný z jazera ohňa a sýry.

V knihe Zjavenia nie je priamo výraz gehenna, ale ohnivé jazero je opísané vo veršoch: 14, 10; 19, 20; 20, 10; 20, 15; 21, 8. Ohnivé jazero je to isté čo „druhá smrť“. Druhou smrťou bude ukončená smrť prvá, telesná. Od uvrhnutia pekla do

ohnivého jazera už nikdy človek telesne nezomrie! Vzkriesenie k životu a vzkriesenie k súdu znamená, že nové telá spasených i zatretených sú nesmrteľné! Duch a duša so spojí s novým telom k večnej existencii. Spaseným k večnej radosti (večný život), odsúdených k večnému trápeniu (večná smrť).

3. Žalář

Jediné miesto v Písme, ktoré hovorí o zvláštnom „žalári“, je v 2Pt 2,4: „Lebo ak Boh neušetril anjelov, ktorí zhrešili, ale ich v refaziach mrákoty uvrhnu do podsvetného žalára a strážených vydal súdu ...“ V gréckom teste ide o sloveso „tartaroun“ a znamená „uvrhnut do tartaru“. Je to miesto, kde sú strážení padlí anjeli. Pre nich nito milosti, ved Pán Ježiš sa nezaujal anjelov (Žd 2,16), ale padlých ľudí. Jazero ohnivé je pripravené Bohom práve pre satana a jeho kniežatá, padlých anjelov. Ved najprv do neho budú „hodení“ šelma (antikrist) a falošný prorok, pôtom satan (Zj 19,20; 20,10) a až potom tí, ktorých mená nebudú napísané v knihe života (Zj 20,15).

4. Prieplasť

Grécky výraz „abyssos“ znamená „hlubka“, „prieplasť bezo dna“. Znamená miesto dočasného prebývania zlých duchov: L 8,31; Zj 9,1; 9,11 — kráľ nad prieplasťou sa nazýva Abaddon (hebrejsky), Apollyon (grécky), v preklade Zhubca. Šelma vystúpi z prieplasti (Zj 11,7; 17,8) a satan po zviazaní bude v tejto prieplasti uväznený na 1000 rokov (Zj 20,3). Niektorí vykladajú oba pojmy „žalář“ i „prieplasť“. Podľa R 10,7 by abyssos znamenalo to isté čo hades.

Tieto výrazy sme si pripomenuli pre lepšie porozumenie niektorým biblickým veršom a pravdám. Ale sú to len jednotlivé lúče svetla, plné poznanie bude mať až vtedy, keď v Pánovej prítomnosti poznáme „tvárou v tvár“. Ako sa smeieme radovať, že vykúpených krvou Pána Ježiša nečaká hades ani gehenna, ale večné prebývanie s Pánom! A takáto nádej nezahanbuje!

—jos

„PANE BOŽE, DÁVEJ NA SEBE POZOR!“

Když děti přiznávají, že potřebují rodiče, mnohdy ani zdaleka nechápou, jak jsou na nich závislí. Víme však, že si nedělájí problémy o něco žádat, aneb přijímat. — Dospělý člověk však závislost vůči druhým přiznává jen pasivně a nerad. A pokud se jedná o závislost vůči Bohu, tu přiznává velmi málo, anebo s rozpaky.

Jak potřebujeme Pána Boha a jeho milosrdenství, to si připomeňme příběhem. Malé děvčátko ke své večerní modlitbě přidalo rozkošnou větu: „A Pane Bože, dávej na sebe pozor, prosím. Kdyby se ti něco stalo, všichni bychom zahynuli — pro naše hříchy!“

Umíme ještě takto dětsky prostě přijat skutečnost, že Pán Bůh je a žije pro nás? že On, mocný Pán života, který mi dal tento časný, zemský život, má o mne stálý zájem, a že poslal svého Syna Pána Ježiše, aby mně v Něm dal život večný? Bůh mně v Něm odpouští můj hřích a přijímá za syna — dceru.

Vše ve tvém životě nenávratně pomine: krásu, svěžest, zdraví i síla. Časem se postupně vytratí tvé plány, rozkoše, přátelé. — Jen JEDEN zůstane, **TVŮJ BŮH**. Tvůj Bůh v Kristu Ježiši. Přijal jsi jej jako svého Spasitele?

Pak-li ano, nemusíš se bát, „že se mi něco stane“. Není jako člověk. Je večný a léta Jeho nikdy nepřestanou. Nikdy tě neopustí. Vše je v Jeho rukou. Překrásné je ujištění Písem, že „On je živ a přimlouvá se za nás“. (Žd 7,25). Jaké nádherné potěšení, jaká milost. Ten, který má ve svých rukou moji minulost, přítomnost i budoucnost, Ten, který mne miluje — žije. Pevně stojí, večně trvá a „nic se mu nestane“.

Kdyby milosrdenství Božího, v Kristu zjeveného nebylo, všichni bychom zahynuli.

—šek

Ulrich Zwingli
1484 — 1531

V severovýchodnom Švajčiarsku, v hornej časti toddenburgského údolia sa nachádza dedina Wildhaus, v ktorej ešte dnes stojí rodny dom Ulricha Zwingliho. Tu sa narodil dňa 1. 1. 1484. Jego otec patril medzi predstavenstvo obce a pre svoje deti za najlepšie výhliadky pokladal duchovný stav. Preto Ulricha od útleho detstva nechal vzdelávať, najprv v nedalekom Weesene, neskôr na dobrej škole v Bazileji. Tam strávil asi tri roky a potom prešiel do Bernu. Ako Luther, aj Zwingli bol usilovný študentom a okrem toho i výborným hudobníkom. Z Bernu prešiel na univerzitu vo Viedni, ktorá sa v tom čase nachádzala pod vplyvom humanistov. Roku 1502 sa vrátil do Bazileja, kde r. 1506 svoje štúdiá dokončil. Tam sa blahodarne prejavil vplyv humanistu Tomáša Wyttenebacha, ktorý bol znamenitým učiteľom a okrem záujmu o kultúru sa vyznačoval aj náboženskými názormi, smerujúcimi k reforme. To nejdôležitejšie pri ňom bolo, že kladol dôraz na Božie slovo ako hlavný autoritu vo veciach viery. Roku 1506 nastúpil ako farár v Glaruse, na tie časy dosť dôležitom meste. Od začiatku pristupoval svedomite k svojim povinnostiam, hoci vtedy ešte neboli príliš duchovnými. Podľa prirodzenosti družný, ľahko nadvázoval i udržiaval prialstvá. Medzi ľudmi sa pohyboval slobodne, zaujímal sa o ich život ako ich duchovný pastier i ako človek a hodne spoznával z ich myšlien.

Nezostal bez poškvry v otázke celibátu, i keď túto okolnosť treba posudzovať vo svetle vtedajších mradov, keď napríklad pápež sa verejne priznával k otcovstvu šiestim deťom a obecná morálka duchovenstva bola úbohá. Neskôr s ťútosou vykonával svoje mladícke poblúdenie a v pokání nad nimi zvifazil.

Postupne robil pokroky v osobnej zbožnosti i reformačných názoroch. Nebol volákym knihomoľom, hoci horlivо čítał, zhromažđoval knihy a usilovne nad nimi pracoval. Korunou a jadrom všetkého jeho štúdia bola Biblia. Roku 1513 sa bez učiteľa začal učiť po grécky, aby mohol čítať Nový Zákon v originálni. Prirodzeným výsledkom bolo, že Písmu dával hlavné miesto vo svojom kázaní, aj keď ešte neboli oprostený od scholastických a tradičných katolíckych názorov.

Zwingli miloval svoju zem a mal bojovného ducha, akým sa vôbec vyznačoval ľud, z ktorého pochádzal. Ale bol tiež, ako mnohí iní premýšľajúci vlastenci, proti praktikovaniu žoldnierskej vojny. V tých časoch totiž mužovia z jeho zeme mali povest najlepších vojakov v Európe a za žold chodievali do služieb iných mocností, takže sa stávalo aj to, že v niektorých bitkách bojovali na oboch stranach.

Ako katolík a patriot aj Zwingli dva razy sprevádzal v úlohe poľného knaza švajčiarske vojská. R. 1515 bol svedkom krvavej bitky pri Marignane. Pohľad na bojisko, na ktorom jedného septembrového dňa ležalo desať tisíc mŕtvych mladých mužov ho priviedol k presvedčeniu, ktoré ho nikdy neopustilo. Znechutený vrátil sa do Glarusu a tam príkro vystúpil proti tejto bezbožnosti, ale tým si tak popudil proti sebe vplyvných ľudí svojej farnosti — lebo ohrozoval kvitnúci obchod so žoldniermi —, že bol nakoniec nútenej mesto opustiť. Roku 1516 prijal miesto farára v Einsiedelne.

Eisiedeln bol významným pútnickým mestom, strediskom rímskej zbožnosti pre istý obraz Madony, ktorý údajne robil zázraky. Tu bola živná pôda pre učenie o odpustkoch a zásluhách a iných podobných veciach. Prázdnota toho všetkého sa mladého Zwingliho hlboko dotýkala. Bol však dosť opatrný, aby tieto veci nepranieroval otvorené, ale do protiváhy staval im kázanie evanjelia milosti len v Kristovi samom. A tak sa evanjelické prvky upevňovali ako v jeho vlastnej myсли, tak i v ľudoch, ktorí ta prichádzali ako pútnici. Jeho kazateľská moc bola nepochybňa a jeho meno a do istej miery i jeho učenie sa rozširovalo po krajinе skrých, čo ho tu mohli počúvať.

Vydanie Erazmovho Nového Zákona v gréctine na jar r. 1516 bolo pre Zwingliho veľkou udalosťou, ako aj pre celý svet. Dostal jeden výtačok predtým, ako odišiel z Glarusu a v Einsiedelne ho usilovne študoval. Rástol duchovne i teologickej a mocnel ako kazateľ. Po dvoch rokoch bol pripravený na svoje pôsobenie v Zúrichu.

V politickom zmysle bol vtedy Zúrich prakticky slobodným a samosprávnym mestom. Mal kontrolu nad kantonom toho istého mena a tým, že sa spojil (r. 1351) s inými štyrmi kantonmi, stal sa vplyvným členom Švajčiarskej konfederácie, ba v niektorých smeroch najdôležitejším. Do veľkej miery bol nezávislý od pápeža a cirkevnej vrchnosti vďaka pomoci, ktorú pápežovi poskytoval v jeho vojnách a tiež tomu, že jeho biskup mal sídlo v Kostnici, ktorá bola vlastne v inej krajině. Bol aj silne laický a demokratický. To ho robilo vhodným centrom pre reformáciu nemeckej časti Švajčiarska. Hoci v cirkevných veciach bola značná sloboda, v priebehu času mestská vrchnosť nadobúdala čoraz väčšiu moc aj nad cirkevnou hierarchiou. Tieto podmienky sice znamenali príležitosť pre pravého vodcu, aby zaviedol reformačné princípy, ale na druhej strane mravný a náboženský život Zúrichu bol žalostný. Ludia boli formálne spojení so starou vierou a pápežom, na ktorej by sa dala vykonat pravá reformácia náboženstva. No i v tomto meste a v skutočnosti bolo málo duchovnej a mravnej bázy, ako v Iude, tak pri knázoch, sa našli zbožní ľudia a tiež takí, ktorí — humanizmom osvetení — pocitovali opor k skazenosti mravov.

Na svoje narodeniny v roku 1519 Zwingli zaujal svoje nové pôsobisko v chráme Grossmünster v Zúrichu. Bol to jeden z významných okamihov v dejinách. Oznámil, že na budúci deň, v nedele, začne s výkladom evanjelia Matúšovho a bude v ňom systematicky pokračovať bez ohľadu na zaužívaný rozpis kázni. Posluchači sa zišli v hojnom počte a už od počiatku boli uchvátení tým, čo počuli. A tak sa vlastne Švajčiarska Reformácia začala kázaním Božieho slova.

V tom istom roku bolo mesto postihnuté pustošivým morom. Zwingli práve neboli v meste, ale rýchle sa doň vrátil a verne si plnil svoje pastierske povinnosti v tomto boji so smrťou. Stratil niektorých priateľov, aj mladšieho brata, ktorého veľmi miloval a sám tiež väčne ochorel. Jeho robustný organizmus nemoc prekonal, ale táto skúsenosť mala naň hlboký duchovný vplyv. Spoznal lepšie, aké to je umierať bez istoty spasenia. Z tejto skúsky vyšiel očistený a duchovnejší. Spôsob akým pomáhal svojím blížnym ho nadovšetko urobil drahým jeho farníkom. V tom čase ho začalo ovplyvňovať dielo Martina Luthera. Dotvrdy bol jeho vývoj nezávislý. Keď pápež vydal proti Lutherovi bulu, zabránil jej uverejneniu v Zúrichu, bez vŕhania sa postavil na Lutherovu stranu aj keď videl, že z toho bude napokon rozluka s Rímom. Pokračoval vo svojom kázaní a bez väčšej opozície stále jasnejšie a mocnejšie útočil na nedobrý mravný stav cirkvi a mnohé jej doktríny, na autoritu pápeža a najmä na mníšstvo. Aby mu mohli naslúchať aj deinskí Ľudia, pravidelne kázaval v piatok na trhoch.

Všetci reformátori mali jedno spoločné — snahu, aby aj obecný ľud mohol si urobiť vlastný názor o pravde evanjelickej teológie. To chceli dosiahnuť pomocou verejných dišpút. Napriek odporu zo strany starej hierarchie, ktorá si chcela ponechať tradičnú autoritatívnu kontrolu, dosiahol Zwingli to, aby sa na radnici v Zúrichu zvolala verejná debata na deň 29. 1. 1523. Tu sa mali stretnúť re-

formátori so svojimi odporcami a prebrať všetky dôležité otázky. Zwingli predtým uverejnil 67 téz, o ktorých sa malo diskutovať, ale keď došlo k tomuto stretnutiu, diskusia nebola žiadna. Výsledok bol ten, že mestská rada potvrdila, že Zwingli nie je heretik a môže pokračovať vo svojom spôsobe kázania. Toto bol významný krok k Reformácii v Zúrichu.

Aj katolícke obrady postupne mizli a na ich miesto nastúpili obrady jednoduchšie. Nakoniec bola zrušená aj omša a na Veľkú noc 1525 bol ustavený jednoduchý spôsob Pamiatky Pánovej podľa príkladu Nového Zákona. Tento dátum sa môže podelať za vrchol v reformátoriskom diele Zwingliho. Na popud reformátorov a v spolupráci s mestskou radou sa začali odstraňovať na rôznych miestach sochy a podobné kultické predmety. Keď privolaní tesári, kováči a murári dokončili svoje dielo, ostali po nich kostoly v tej prísej skromnosti, akou sa vyznačujú podnes.

Zwingli mal vyhnanené názory na sociálnu spravodlivosť. Kázał proti nespravodlivosti a na mušku si brával najmä sociálne zlá, ktoré padali na vrub cirkevnej hierarchie. Nebol revolucionárom, varoval ako sedliakov tak králov. Jeho postoj mal za následok, že čast prostriedkov, ktoré predtým pohlcovaťa cirkev, sa presunula na také účely, ako budovanie nemocníc, škôl a teologickej fakulty. Mnohé kláštory boli zrušené alebo obmedzené.

V prvých rokoch jeho činnosti medzi priateľov Zwingliho patrili aj veriaci z bratských kruhov. Všeobecne ich zahŕňali pod spoločný názov „anabaptisti“, hoci tento termín bol v ich prípade často používaný nespravodlivý. Tito mužovia — niektorí z nich vysoko vzdelaní a kultúrne — mali za to, že Zwingliho reformy nereprodukovali dosť presne učenie a prax prvotnej cirkvi. Za nesprávne považovali aj krstenie detí — mali sa krstíť iba tí, čo skutočne uverili. Nesúhlasili ani so systémom štátnej cirkvi. V tomto bode bol voči nim Zwingli neústupný. S ich názorom na krst detí spočiatku sympatizoval, ale radil miernosť a opatrnosť. Anabaptisti však boli málo trpežliví a ich rýchly postup z nich urobil rušiteľov pokoj a protivníkov zákonnej moci. Nakoniec niektorí z nich boli odsúdení na smrť. Toto prenasledovanie zostáva temnou škvrou na Zwingliho duchovnom diele, i keď čiastočne ho ospravedlňuje, že tieto mužovia sa mu zdali, ako aj mestskej rade, nebezpečnými buričmi a heretikmi.

Okrem týchto fažkostí bol tu ešte bolestný rozpor s Lutherom vo veci Pamiatky Pánovej. Zwingli bol presvedčený o správnosti svojich názorov. Diskusia ukázala, že dohovor bol nemožný, ale Zwingli so slzami v očiach podával ruku zmlrenia dúfajúc, že budú môcť prijať v tejto veci rozdielne stanovisko, ale inak súhlasil v ponímaní Písma a zavrhnutí katolicizmu. Ale Luther sa na takýto kompromis díval ako na zradu pravdy a Zwingliho dobre mienene rady odmietol. Bola to nanajvýš nešťastná epizoda, ale Zwingli z nej vychádza priaznivejšie než Luther.

Tretí spor, osudový, na ktorom mal Zwingli účasť, mal viac politickú než náboženskú povahu. Päť kantonov, Uri, Schwyz, Unterwalden, Lucern a Zug zošlo pevne katolíckymi, kým Bern, Glarus a iné nasledovali vedenie Zúrichu a pridali sa k Reformácii. Oných päť katolíckych kantonov malo prevládajúci vplyv vo Švajčiarskom sneme. Reformované kantony boli menej pripravené a zjednotené na spoločnú akciu a toto opozidie katolíci pohotovo využili. Zúrich sa ocitol tvárou v tvár nepriateľovi takmer na prahu svojich brán a bol nútenej do pola napochytre vyslať nedostatočne pripravené vojsko. Zwingli predvídal porážku, ale napriek tomu statočne doprevádzal svoje vojská a povzbuzoval ich. Keď bitka došlo pri Kappeli, meste ležiacom medzi Zúrichom a Zugom dňa 11. 10. 1531. Vojská Zúrichu boli premožené a Zwingli padol s mečom v ruke. Jeho brenne, meč a prilba s jeho menom na čele a prasklinou na boku v zúrišskom múzeu sú mlčanlivou poctou jeho tragickejho konca.

Na záver aspoň v hrubých rysoch zhrnieť osobu a dielo tohto muža, ako sa javí v siločiarach svojej doby. Zwingli začal ako humanista. Bol to Erazmus, a nie

Luther, čo ho podnietil k štúdiu Biblie a cirkevných otcov, a bola to jeho četba Augustína spolu s Pavlovými epištolami v Erazmovom Novom Zákone, čo ho privedli k reformovanej teológií. V každom prípade jeho reformácia bola humanistická, intelektuálka, úzko späť s národom a spoločnosťou. Usiloval sa o jasné porozumenie Písma, o odstránenie modloslužby a povery v náboženstve ľudu a o formuláciu toho, čo tvorilo obsah viery.

Niekto reformovaní historici by Zwingliho stavali vyššie než Luthera pre jeho prvotriedny intelekt, vynikajúce humanistické pozadie a predvídadivosť, že s Rímom sa treba rozložiť úplne. Takéto hodnotenie je sice dostatočne pravdivé a realistické, ale na druhej strane Zwingli nikdy nemal oduševnenie Lutheru ani jeho náboženského génia. To možno dobre pozorovať v ich postoji k odpustkom. Zwingli sa im vysmeval svojím pichlavým vtipom — Luther plakal a vezmúc strateného briečnika za ruku s láskou a súcitom ho usmernil na cestu odpustenia.

Sú autori, čo kritizujú Zwingliho, že si údajne zamieňal cirkev so štátom. Toto je ozvena kritiky už Lutherovej, ktorý videl v Zwingliho ducha idealistickejho socializmu a národnostného nadšenectva. Treba však prihliadať k dvom dôležitým momentom. Zwingli videl problém, ktorý vznikol z hriechu ľadovca a pre tento problém hľadal teologickú, lepšie povedané kristologickú odpověď. Hoci v podstate jeho teologická odpověď bola neuskutočnitelná, preto ju ešte nepokladal za bezvýznamnú a usiloval sa zachovať rozdiel a protiklad vykúpenej kresťanskej spoločnosti od spoločnosti nevykúpenej, v ktorej však bolo treba žiť a byť príkladom.

Tým druhým momentom je, že slová „cirkev“ a „štát“ nepatria do sestávajúceho storočia a v tomto kontexte neznačia nutne to, čo nimi rozumieme dnes. V tom čase bola totiž jediná kresťanská spoločnosť, „corpus christianum“, ktorou kazateľ a mestská vrchnosť boli významnými členmi. A preto skutočnosť zodpovedá nie ani tak to, že by Zwingli bol zamieňal cirkev za štát, ale skôr že v Zürichu bol „prorokom“, ktorého úlohou bolo, aby ako muž Boží dával mestskej vrchnosti rady, ako to od neho očakávala i žiadala.

Zwingli jasne učil, že kazateľ nie je vládcom, ale iba zvestovateľom slova Božieho a jeho bdelosť a usilovnosť v tejto službe pred vládcami a tými, ktorí oni vládli, predkladala trvale význam ľudskej spravodlivosti vo vzťahu k spravodlivosti Božej. Podobne aj mestská rada musí konáť podľa vlády Kristovej a Slova Božieho a tým plní nielen svetský, ale aj duchovný úrad, teda aj božskú funkciu.

Zwingliho víziou bol „štát“, kde by sa evanjelium mohlo slobodne kázať a spasenie ponúkať všetkým jeho občanom. Dobrá ľudska spoločnosť mala poskytovať pravú bázu, na ktorej by sa mohla proklamovať spoločnosť večná. Je to v tomto bode, kde sa stretáva mestská vrchnosť s kazateľom. Tento dialektický vzťah dáva pravý význam Zwingliho názorom.

spr. mk

POSTŘEHY K UTRPENÍ

Elihu vystupuje pro Boha: „Bůh skutečně nejedná nespravedlivě a Všechnoucí práva nepřevrací“ (Jb 34,12). Ať to člověk poznává a uznává nebo popírá. Všechno, co Bůh činí aneb co odpouští, je moudrost, milosrdensví a trpělivost. Jak je pro věřící důležité, pokorně sklonit celé své srdečí a život před svatou Božívládou a nikdy nerepentat, nad Jego cestami, ani v myšlenkách, ani ve slovech.

Bůh nevychovává služebníky v pohodlí a rozkoši. Ne! Posilá je na cesty,

do těžkých prací, do brodů prudkých řek, přeplavat bouřlivé toku, na vrcholy hor a na daleké pochody s těžkými břemeny na bedrech. — V těchto zkouškách nám chce zjevit sílu a moc Své milosti.

Chce-li nás Bůh dovést k velké čisté radosti z Božích věcí, pak nás nejdřív zahanbí, abychom ji přijali jako milost a překvapení. Pravá radost je vždycky v tom, že On je dosud s námi a koná mezi námi své dílo.

V bolesti jsi byl docela jiný. Viděl jsem konečně Tebe. — Snad bolesti se podaří to, co nedokázalo štěstí. Snad bolest Tě přivede k poznání, že jsou na světě věci vážné a svaté — hodné zápasů. Snad bolest z Tebe udělá jiného člověka, jehož nedovedlo udělat štěstí. Snad bolest z Tebe udělá mého — služebníka.

Následování Pána Ježiše není procházkou slunnou alejí. Cesta, která Jej vedla k vítězství nad hříchem a smrtí, byla cesta kříže. Když Pán nesl korunu z trnů, nečekejme chválu a obdiv okolního světa. On sám řekl: Mně se protivili, i vám se protivili budou“. Tato slova by nás měla přesvědčit, že opravdové křesťanství je nemyslitelné bez kříže.

Když černoši v Africe procházejí prudce tekoucími potoky v horách, zatěžují své nohy kameny, aby je proud nestrhl. — Jestliže vezmeš přemeno kříže následování Pána Ježiše, proud světa Tě nestrhne. Proto: „Ber kříž svůj a následuj mne“ — vybízí Pán.

Spomienka na návštěvu

Hned pri vstupe do útulnej izby, kde žijú po slovensky hovoriaci manželia Juraj a Anna Hricovi z Kľašča v Juhoslávii, som pocítil zvláštne ovzdušie lásky. Deväťdesiatri ročný brat a jeho o desať rokov mladšia manželka žijú spolu už 63 rokov. A to je aj doba bratovho života s Pánom. Je v súčasnosti najstarším bratom „Kristovej cirkvi bratov“ v Juhoslávii.

Brat Hric spomínal na svoje začiatky, keď za prácou musel dvakrát odísť do Ameriky. Dobre sa pamäta na útrapy prvej svetovej vojny, počas ktorej prešiel mnohé zeme v Európe i v Ázii. Rozhovor prešiel aj na počiatok ich manželstva, rodinný život, vedľ vychovával desať detí, 7 dcér a 3 synov. Všetky deti žijú a skoro všetky patrí Pánovi. A vedomie takej milosti Pánovej blaži.

Na čo vo svojom živote dbali, čo bolo ich heslom? „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľudmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vásho Otca, ktorý je v nebesiach“ (Mt 5,16). Byť príkladom pre ľudí, medzi ktoríži žijeme. Naše dobré skutky majú usmerňovať ich pohľad k Bohu, pretože prezrádzajú, akú máme vieri a aký je „nás Boh“.

Z rozhovoru som si odnášal hlboký dojem vzájomnej úcty manželov Hricových, jasného poznania Božej pravdy, rozvážneho uvažovania. Rád som prijal ich pozdravy pre veriacich v Československu. Prajeme im, aby i v ďalšom čase, ktorý im Pán daruje na tejto zemi, boli ako „stromy zasadene nad potokmi vody, pri nášajúce ovocie, ktorých listy nevádnú“ (Ž 1,3), a tak v radosti a pokoji očakávali stretnutie s Pánom.

● Bůh chce především TEBE a ne tvou práci a tvé dobré skutky.

● Kdo má — kdo je spokojen s málem, které má, a raduje se z něho — tomu bude přidáno a rozhojně se, ale kdo nemá, nebo si stěžuje, že má málo, i to, co má, bude od něho odjato.

LYDIA

Skutky 16:13-15

Lydia je prvým ovocím Pavlovej evanjelizácie v Európe. Ako k tomu došlo? Jedného rána pozdravil Pavol svojich spolupracovníkov a povedal im: Mal som zvláštny sen. Nejaký muž Macedonec ma prosil, povediac: Prejdí do Macedonie a pomôž nám. Z toho vyrozumeli, že ich Pán posielal do Európy zvestovať evanjelium. A tak sa odplavili z Troády a prišli cez Neapolis do mesta Filipis. Bol to už iný svet, než na aký boli Pavol a jeho spolupracovníci zvyknutí. Aj tu boli Židia, ale nemali synagogu. Dozvedeli sa, že ľudia chodia sa modliť za mesto k rieke, preto aj oni vyhľadali to miesto. Bolo tu práve zídených niekoľko žien. Pavol bol zvyknutý hovoriť k zástupom, a teraz mal pred sebou len pá prostých žien. Neváhal a dal sa s nimi do rozhovoru. Bol si istý, že ho sem doviadol Pán a preto sa nedal odradiť malým počtom poslucháčov. To bolo prvé kázanie v Európe. Radostne im oznamuje Pavol zprávu o záchrane každého človeka, ktorý uverí v Pána Ježiša Krista. Bola tu jedna žena, ktorej sa Božie slovo dotklo, menom Lydia. Mala obchod vo Filipis, predávala farebné látky, darilo sa jej, ale nebola sama so sebou spokojná. Jej srdce hľadalo viac. Videa, že dostatok peňazí nie je všetko. Preto túžila byť bohatá v Bohu. Ona bola poňanka, ale prípojila sa k Židom, lebo chcela uctievať živého Boha, preto Pán jej otvoril srdce, aby pozorovala na to, čo hovoril Pavol. A keď bola pokrstená i jej dom, prosila a hovorila: Ak ste súdili o mne, že som verná Pánovi, tak vojdite do môjho domu a zostaňte. Sk 16:15. Ona uverila celým srdcom v Pána Ježiša, aj celý jej dom, ktorý sa stal prvým kresťanským domom v Európe. Pán Ježiš jej odpustil všetky viny, dal jej plný pokoj a radosť. Jej srdce bolo naplnené vďačnosťou naproti Nemu. Pavol a ostatní s ním na koniec prijali pohostinstvo v jej dome, kde sa mali dobre, kde mohli prijímať návštevy a nerušene hovoriť o Božích veciach. Tu vznikol zbor, ktorý sa zväčšoval. Jeho charakteristikou bola vďačnosť, ktorú určovalo Lydiino jednanie hneď na začiatku. Filipenskí zorganizovali zbierku na prácu Pánovu pre Pavla a poslali mu ju do Tesaloniky a potom i do Ríma. Mohli by sme povedať, že to bol malý začiatok, uverila len jedna žena. Dobre, že sa dal Pavol viesť Duchu svätému a nepohrdol niekoľkými ženami. Malý začiatok, ale veľký výsledok. Všetky počty začínajú jedničkou. Bez nej sa nedá napísat ani desať, ani sto, ani tisíc ... Pánovi vždy záležalo na jednotlivcov, aj dnes Mu záleží na mne a na tebe, aby sme Ho nasledovali celým srdcom a celým domom, ako to robila Lydia.

Nepohrádajme malými začiatkami, malými zhromaždeniami, aj jednotlivcami. Keď nás chce Pán požehnať a použiť, nezáleží na množstve, ale na poslušnosti. V každej dobe a teda aj dnes sú jednotlivci, aj celé rodiny, ktoré si Pán použi-

va na budovanie zborov — Cirkvi. On chce použiť každého z nás na svojej vŕici. Vedľa nám dary, ktorými máme slúžiť, prinášať užitok pre Neho. Čaká na naše ovocie.

Neváhajme, nečakajme na iných, začnime od seba, budme nároční na prácu, zoďpovední za ňu, za svoje dielo, vedľajšie aj to najmenšie, ako je podanie pohára vody v mene Pánovom, je objektom odmeny. Záleží na každej maličkosti a pozornosti voči veriacim aj neveriacim ľuďom. Od malých vecí prichádzame k veľkým, od jednoduchých k zložitým.

Nech aj nás Pán zmocní a vypudí na svoje pole, lebo žeň je veľká a robotníkov málo.

jč

KDO PŘIŠEL S KTEROU VĚCI DO STYKU?

a)	Zacheus	1)	pluh
b)	Eliáš	2)	vrata
c)	Jeremiáš	3)	lodička
d)	David	4)	rohy oltáře
e)	Elizeus	5)	ruká
f)	Pavel	6)	koš
g)	Adoniáš	7)	hadry
h)	Daniel	8)	prak
i)	Samson	9)	fík
j)	Jakub a Jan	10)	voda z potoka

Z UVEDENÝCH SLABIK SE- STAV SEDM MĚST V IZRAELI:

M	1M 25,2
M x	Jz 15,41
M . . x . .	1M 6,8
M . . x . .	1H 6,8
M , . . x .	4M 11,5
M x	1Kr 22,8

Martin Luther píše v jednom svém dopise:

„Muj drahý bratče, nauč se zoufati sám v sobě a říkat zároveň svému Spasiteli: 'Ty, Pane Ježíši, jsi moje spravedlnost a já jsem tvůj hřich. Ty jsi vzal na sebe, co bylo moje a dal jsi mi, co bylo Tvoje. Stal ses tím, čím jsi nebyl, abych i já se mohl stát tím, čím jsem nebyl.'“

Pod heslem „Společně zá mír a život pro dnešek a budoucnost“ se 7. 12. 1983 v pražském Paláci kultury konalo shromáždění představitelů a významných mirových činitelů všech církví a náboženských společností v ČSSR.

K aktuálním problémům boje za mír na něm promluvil ředitel Ústavu mezinárodních vztahů, člen Světové rady míru Ján Pudlák. Poukázal na nebezpečnou a hazardní politiku USA, v níž hraje stále větší roli vojenské doktríny tzv. prvního úderu, omezené jaderné války apod.

Významnou úlohu v mírovém hnutí mají církve, jejichž představitelé si jako většina věřících uvědomují odpovědnost za zachování života a míru. Vědomí této odpovědnosti, touha žít v míru, bezpečí a tvořivé spolupráci spojují všechny lidi dobré vůle bez ohledu na jejich politické přesvědčení nebo světový názor. Jejich jednota může postavit hráz silám, které by zbraněmi a válkou chtěly vnucovat své představy o uspořádání světa.

Na závěr přijali účastníci shromáždění prohlášení, z něhož uvádíme:

„Poprvé v dějinách člověk vytvořil prostředky, jimiž může zničit Boží dílo — život na Zemi. Tento jaderný věk se tak stal časem velikého morálního a fyzického ohrožení.

Tato doba tisně a hrozby nad celým světem nás vyzývá k větší poslušnosti a důvěře v Boha, Stvořitele nebes i země a tím i k postojům a činům, jež by sloužily k zachování mříru a života. Bůh říká: „Předložil jsem ti život i smrt; požehnání i zločečenství; vyvol si tedy život, abys byl živ ty i tvoje potomstvo“ (5M 30, 19). Víme také, že Bůh si nepřeje pro tento svět zánik, ale pokoj a život (Mal 2,5). To nás naplňuje odvahou, abychom všechnu svou víru, naději a lásku vložili do zápasu o porozumění mezi lidmi a národy, o zachování míru a života na této zemi.

V boji proti nebezpečí jaderné války jsme spojeni se všemi lidmi dobré vůle bez ohledu na jejich politické přesvědčení nebo světový názor. Spojuje nás s nimi touha žít v míru, bezpečí a tvořivé spolupráci. Jsme přesvědčeni, že v jednotě všech mírumilovných lidí můžeme postavit hráz silám, které zbraněmi a válkou — dokonce i jadernou — by chtěly vnucovat své představy o uspořádání světa.

V těchto dnech, kdy na západ od našich hranic započalo rozmisťování nových amerických zbraní, které mohou zasáhnout naše města a vesnice jen několik okamžíků po odpálení, nepodléháme strachu, „neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha sily, lásky a rozvahy“ (2Tm 1, 7). Tím naléhavěji si však uvědomujeme svou odpovědnost za zachování života.

Chceme se pevněji semknout se všemi občany naší vlasti ve společném úsilí o zajištění bezpečnosti a dalšího budování společnosti, která roste z bohatství miroslosti našich národů a rozvíjí vysoké ideály sociální spravedlnosti, národního soužití a lidské důstojnosti.

Stojíme za svou vědu, která vyjadřuje vůli našeho lidu a v mezinárodních vztazích důsledně hájí politiku mírového soužití. Chceme jí účinně pomáhat v jejím odpovědném úsilí o bezpečnost a pokojný život našeho státu. K tomu budeme zaměřovat i své modlitby.“

Místopředseda vlády ČSSR Matej Lúčan přijal týž den v Praze devadesát představitelů církví a náboženských společností ČSSR, kteří se zúčastnili mírového shromáždění v Paláci kultury. Při této příležitosti zdůraznil, že i za současné vážné mezinárodní situace zůstává politika socialistických zemí neměnná, zaměřená na úsilí o uvolnění napětí, mírové soužití států s rozdílným společenským zřízením, odzbrojení a širokou mezinárodní spolupráci.

Dnešek vyžaduje ještě větší semknutost v boji za mír, pokračoval Matej Lúčan, a plně si to uvědomují i církevní představitelé. Naše společnost počítá a aktivní účastí věřících na budování naší vlasti a na obraně mírového šířstného života pro dnešní i budoucí pokolení. Těší nás, řekl — že věrnost svému vyznání věřící

spojují úzce s vědomím odpovědnosti vůči své vlasti a práci jejího lidu. Jmérem vlády ČSSR poděkoval přítomným za aktivní postoje k budovatelské práci i k boji za mír, které jednoznačně manifestovali na Světovém shromáždění za mír a život, proti jaderné válce i na dnešním setkání v Paláci kultury. Popřál jim mnoho štěstí a úspěchů v práci i osobním životě. —r

C. Zprávy ze sborů

V listopadu minulého roku si Pán povolal k sobě milého bratra EDUARDA ULAHU. Byl věrný písmák, úzkostlivý stráže Písem svatých, překladatel biblických úvah z různých řečí, spoluautor zpěváku Písni staré a nové i spolupracovník na zpěváku Písni nového života. Díky Pánu za jeho život, svědec a věrnost. Při čtení článků v kalendáři Cestou životem cítíme moc Ducha svatého. Byl vzorem pro jasné a věčné vyjadřování v modlitbách, v rozhovorech a při zvěstování Božích pravd.

Podle Žd 13,7 máme v paměti bratra Ulahu, který nás vedl a kázal nám slovo Boží. Mysleme na to, jak dovršil svůj život a následujme jej ve věře. Ve slovenském překladu tohoto verše je napsáno „pozorujíc, aký bol ich východ ...“ My mluvíme většinou o „odchodu“ vykoupených z této země. V nebeské řeči je to však „vyjít“ tak, jako vychází hvězda nad obzor a ukáže se její jas. Tak vyjde světlo těch, kteří odcházejí z této země k Pánovi. Jaké to bude nádherné, když najednou všichni vykoupení „vyjdeme“ z této země a budeme přeneseni do Otceva domu. To je naše naděje, o níž s takovým zápalem mluvil i bratr Ulaha. —jos

V posledních měsících odešli k Pánu mnozí bratři a sestry, vice nebo méně známí.

Bratr MARTIN DUREJ byl odvolán Pánem ve věku 62 let nečekaně. Stalo se tak v neděli 18. 12. 1983, kdy ještě dopoledne měl účast na Památce Páně s vykoupenými v Nitře. Zůstala vzpomínka na jeho pomoc starším sestrám, které odvázel autem do shromáždění.

Věřící opavského sboru a okolí se zúčastnili 16. 1. t. r. pohřbu milého bratra FRANTIŠKA KRETSCHMERA. Pán jej povolal ve věku 79 let. Přestože měl zdravotní potíže, pravidelně navštěvoval shromáždění. A tak věřící vzpomínají na jeho věrnost.

Až 85 let se dožil bratr LAPUK!N, který měl pohreb 24. 1. t. r. v Havířově. Do konce radostně přijímal Boží Slovo, od těch, kteří jej v nemoci navštěvovali.

V Ostravě se dne 8. 2. 1984 shromáždili věřící z celého okolí, aby touto účastí vyjádřili úctu milé sestrě JULII KRMÁŠKOVÉ. Pán splnil její prosbu, a povolal ji k sobě rychle, bez dlouhé nemoci a bolesti, ve věku 78 let.

Náhle odešel k Pánu také bratr PAVEL KUČERA z Nitry. Patřil k modlitebníkům, často měl při modlitbě, ale i při službě slovem, slzy soucitu, lásky i radošnosti. Očekával příchod Pána nebo svůj odchod k Němu. Byl připraven, a tak 23. 1. 1984 z práce ho Pán povolal ve věku 72 let. Pánu se odevzdal již v mladosti, a pak věrně a usilovně pracoval v Božím díle, v rodině i společnosti, až do posledního dechu. Jako bychom cítili stisknutí jeho silné ruky a zároveň slyšeli jeho jemný hlas: — Nie, ja som nezomrel. Pán Ježiš ma len preložil z jednej dlane do druhej. Moja láska zostáva s vami a teším sa na stretnutie doma, v nebesiach.

A tak na tyto, ale i další bratry a sestry, kteří nás předešli do slávy, vzpomínáme s úctou a vděčností, protože doběhli do cíle a zachovali víru. —r

...za sestrou Anežkou Luběnovou

V polovině ledna tohoto roku odešla k Pánovi milá sestra ANEŽKA LUBĚNOVÁ ze šumperského sboru. V březnu by se byla dožila 85 let. Před nedávnem jsme ji požádali, aby nám vydala svědectví o svém setkání s Pánem Ježíšem. Ona jej už nebude číst, ale její slova zůstala pro potěšení i vzpomínku ...

Narodila jsem se v posledním roce minulého století v katolické rodině. V roce 1923 jsem se provdala, Pán Bůh nám požehnal čtyři chlapce. Naše „štěstí“ však netrvalo dlouho. Manžel zemřel v roce 1931, a tak jsem zůstala se čtyřmi nezletilými dětmi sama. Čekala mne práce na 12 hektarech pole a v hospodářství s dobytkem. Nebylo nikoho, kdo by mi v této situaci mohl pomoci, protože můj tatinek i tchán zemřeli již v roce 1926. Zdálo se, že pomoc přichází zvenčí. Nejmladší sestra manželova, která žila v Kanadě, nás pozvala k sobě. Bylo to v roce 1938. Ale neodjeli jsme, protože den před odjezdem byla vyhlášena mobilizace a výjezdy byly zakázány.

Tak jsme se místo v Kanadě octli koncem roku 1938 v Rokytnici na Valašsku. Tam jsem poznala, že Pán Bůh se umí postarat o vdovu a sirotky. Dne 3. 6. 1939 byla slavnost „Božího těla“. Sluníčko krásně svítilo, ale nás navštívil nějaký pán z Brna a přemlouval mne, abychom se pojistili proti krupobití. Nechtěla jsem, ale prosil mne o to, protože prý nemůže odejít, dokud pojistku nepodepíši. Nevi, proč se ho zmocnil takový pocit. A tak jsem pojistku podepsala. Celá vesnice se tomu divila, protože ani nejstarší občan nepamatoval nějaké krupobití. Ale zanedlouho přišel památný 26. červenec 1939. Obloha se zatáhla do růžova a po třetím zahřmění nastalo to, co nikdo nečekal a ani si nikdo nepamatoval. Celá vesnice byla změněna v poušť. Hrozné krupobití zničilo všechnu úrodu, dokonce rozbito i okna. Tehdy jsem si uvědomila, že Pán Bůh mne miluje. Dostala jem od pojistky víc než dkökoliv v obci.

V následujícím roce jsem se provdala za vdovce jménem Luběna. Po pěti letech jsme se přestěhovali do Šumperku, kde jsme také pracovali na hospodářství. A tam se mi dostalo jasné svědectví o Pánu Ježíši. Můj nejmladší syn Antonín se ve vojenské službě setkal s vojínem M. M. z Heršpic, který byl věřícím. Na svědectví tohoto milého bratra začal mi syn psát o Božích věcech, o Pánu Ježíši Kristu jako Spasiteli lidských duší. Uslyšela jsem, že jsou lidé, kteří mají věčný život a že vírou lze touto jistotu získat. Přemýšlela jsem o slovech z listu Efeseským 2,8.9, že spasení je Boží dar skrze víru a ne ze skutků, aby se někdo nechlubil.

Po půl roce oba kamarádi přišli z vojny na dovolenou a s nimi také sestra L. T. Vysvětlovali mi některá důležitá místa z Bible a modlili se se mnou. I když samotan vynaložil velké úsilí na to, aby mi zabránil volat k Pánu Ježíši, přece Pán byl silnější a zvítězil nad ním. Bylo to 26. 7. 1953, kdy jsem si podle Jana 3,16 uvědomila, že i já mohu mít věčný život. Ve vroucí modlitbě jsem vyznala Pánu Ježíši svůj hříšný stav a z Jeho ruky jsem přijala spasení. To byl nejkrásnější den mého života. Za rok jsem víru v Pána Ježíše jako ve svého Spasitele vyznala veřejně na křtu v Přsařově.

Jsem šťastná, že už více než 30 let miluji Pána Ježíše a cítím, že On mne velice miluje. Jsem jistá, že z Jeho ruky mne nikdo a nic nemůže vyrvat, ani z ruky nebeského Otce. Prožívala jsem těžké chvíle v životě, ale naučila jsem se spoléhat na Hospodina podle 2. Samuelovy 16,10,11 — nechej tak, když Hospodin rozkázal. To mne vždy posilnilo k překonání problémů.

Modlim se i zá další syny a jejich dítka, aby jim Pán Bůh byl milostiv ke spasení. A tak očekávám setkání s Pánem ...

—V. S.

1. V technickém století je mā-lo lá-sky, vřude jen lhostejnost a nā-si-lí.
Racitativ: KAŽDÝ ČLOVĚK VE SVÉM NITRU TOUŽÍ. TOUŽÍ PO LÁSCĚ, PO ŠTĚSTÍ, PO HARMONII
2. Je skvělé za rasy se broudat trávou a hledat kouzlo barev vodních dluh
Bez vody život má člověk vrásky z toho, co bu-de břeba za chorili.
[A NEVI, KDE TO HLEDAT. A PRITOM STÁL PŘEHLEDNOUT KOLEM SEBE DO PŘÍRODY, KDYŽ]
ČLOVĚK VIDY KRASU ZAPADAJÍCHO SLUNCE,
a krátký podél ordy no-cí tmavou a vědět, nade všímže sto-jí Bůh.
Mládí je nádherné, když je v něm pročítat, s čistými vztahy když se lidé mají rádi.
(melodie) MODRAVOU OBLOHU, ŠUMÍCÍ HORSKÝ POTŮČEK A V JESE LAŇKY, VEVERKY A PTÁKY
[A SPOUSTU JINÝCH KRÁS, MUSÍ SI UVĚDOMIT, že VŠECHNA TA NÁDHERA KOLEM]
NEMOHLA VZNÍKNOUT JEN TAK, NÁHODOU, ALE že NAD TÍM VŠÍM
Vodu když ze studánky v lese může pit, do mechu leknout se a zůstal chvíli sám,
-váš-ze žijící rád, že je to krásně znát předstovu a lásku.
život je krásný, když ho člověk ne-ni syt, a když si se vším pora-dí.
STOJÍ ZDROJ VŠÍ TĚHLE HARMONIE A TAKY ZDROJ ŠTĚSTÍ A LÁSKY - BÓH.
vlni když odraží se zářný slunka třpyt -
a vidět růsměr, jemná věta karmi - rád. CODA
2. E cis A H E D.S. al Fine
CODA H E A E Fine
- s třízarem hledíš na ten krásný tichý chrám a chvíli bys rád někomu říct, co proží-
test i srdca. MILAN ŠTURC
Krásné je být mlad-v Kristu mlad.

CESTA SVĚTLA

Skupina filmářů natáčejících film ze života zvířat v Africe se vrací v noci do města. U volantu malého autobusu sedí černý řidič. Projíždějice úzkým primitivním mostem ušly jen o vlas havárii. Následkem toho vzniká v autobuse vážný rozhovor. Věřící řidič poukazuje na Boží ochrannou ruku. Po krátké debatě jeden z bílých „křesťanů“ se ptá s posměchem a ironií: „Jakou roli hraje ve Tvém praktickém životě ta Tvoje Bible?“ Afričan chvíli uvažuje a pak sahá po spínači světel a vypíná světlomety autobusu. Vůz jedoucí nezmírněnou rychlosťí pohltila temná noc. Z obou stran lemovalo cestu husté křoví a sražené kmeny stromů. „Tak to je, když člověk žije bez Boha a Božího slova. Nevidí nebezpečí cesty a zbloudí ve tmě!“ Pak zapnul světlometry opět naplno. Světla pronikla tmou a zahnalá úzkost. „A tak to je, když člověk žije v Bohem. Jeho slovo nám ukazuje cestu i nebezpečí, nemusíme mít strach. Věřte mi, je překrásné žít v tomto světle!“ V autobuse nastal klid, nikdo již nepromluvil. Prostý svědek Pána Ježíše umlčel našoukaného posměvače.

„Ty zajisté rozsvěcuješ svíci mou, Hospodin Bůh můj, osvěcuje temnosti mě“ (Ž 18,29).

A tak chceme z milosti Boží vstoupit do nového roku 1984 s „rozsvícenými světly“ Božího slova. Máme v něm „přepevnou řeč prorockou“ a že „se ho dříte, činíte dobré, je jako svíce v temném místě“. Již brzy vstoupíme tam, kde se „rozbřeskne den a jitřenka vzejde v srdečích našich“ (2 Pt 1,19).

připr. —šek

OVOCE DUCHA

OBRAZ DUCHOVNÍHO PŘÍBYTKU

Tak jako touží každá rodina mít svůj byt či dům, tak si všichni mohou postavit i duchovní příbytek. Je možno stavět na skále nebo na písku. Nejlépe je stavět na Pánu Ježíši Kristu, tedy na skále. Základem tohoto domu je **lásku**. Na něm nemohou být jiné zdi než **radost**. Kde je láska a radost, tam je i **pokoj**. Ten tvorí střechu domu. Každý dům má také dveře a okna. Oknem nechť je **dobrota**, se kterou se má dívat a mluvit s ostatními lidmi. Jím bude také vnikat světlo do domečku, i když venku prší a je špatné počasí.

Kolem domu je zahrada. Tou má být **dobrotivost**, kterou musí projít každý, kdo k nim chce jít na návštěvu a nějakou chvíli u domácích pobýt. Kolem zahrady je plot, tím je **věrnost**. Nesmí mít nikdy žádnou skulinku nedůvěry, protože by se do zahrady mohlo dostat všelico, co by jí škodilo. Do zahrady se vchází branou, kterou má být **zdrženlivost (středmost)**. Na domech bývá též hromosvod. Jediným hromosvodem, který může přemoci bouře a odvrátit nebezpečí blesku, je **krotkost**. A tento hromosvod si mají věřící obyvatelé také pořídit.